

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE RUSSISCHE AGENTEN

20 cent

No. 1107

Er barstte eensklaps een hevige twist uit tusschen twee blijkbaar zwaar beschonken Engelsche matrozen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46 GENT.

NIEUWE SERIE

De Russische Agenten.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**U kent
BUZIAU
maar half!
Zie pag. 32**

HOOFDSTUK I.

HET DAGBLADBERICHT.

Omstreeks drie uur in den middag van een schoonen dag in het begin van de lente, was het tamelijk stil in de groote conversatiezaal van de Windsor Club, waarvan het gebouw gelegen is in de Oxford Street te Londen.

Er waren dien middag verscheidene belangrijke wedstrijden op het gebied der sport, en een groot aantal leden had zich daarheen begeven, terwijl anderen er de voorkeur aan hadden gegeven een roeitocht op de Theems te maken, of met hun auto de schoone omstreken te gaan opzoeken.

Bij een der groote openslaande vensters zaten, in gemakkelijke stoelen, twee heeren tegenover elkaar, die slechts nu en dan enkele opmerkingen met elkander hadden gewisseld, op een half gefluisterden toon, ten einde de overige leden, die allen in de lezing van een of ander blad verdiept waren, niet te storen.

De oudste hunner kon omstreeks veertig jaar zijn, te oordeelen naar de kleur, welke zijn haar

bij de slapen had aangenomen.

Voor het overige was het zwart en glanzend, en het stak eigenaardig af bij de groote, grijze, doordringende oogen.

Het fraai geteekende gelaat vertoonde krachtige trekken, die spraken van een ontembare wilskracht, en een stoutmoedigheid, die aan waaghalzerij grensde.

De leden, die er thans aanwezig waren, kenden hem niet anders dan als Lord William Aberdeen, den Vice-Voorzitter van de Club, en zij zouden waarschijnlijk vreemd hebben opgezien, en met een lachje van ongeloof het hoofd hebben geschud, als men hun was komen mededeelen, dat deze man niemand anders was dan de langgezochte John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Gentleman-Avonturier, de stoutmoedige en geheimzinnige man, op wiens aanhouding door Scotland Yard een premie van 1000 pond Sterling was gesteld.

Dat was reeds eenige jaren geleden, maar de

betaalmeester van het hoofdbureau van politie was nog altijd niet verplicht geweest, dit bedrag uit te betalen — wel was men er in den loop der jaren een paar malen in geslaagd, den geheimzinnigen Onbekenden te arresteeren — maar de vreugde daarover was altijd van zeer korten duur geweest — Raffles had altijd weder weten te ontkomen, en dat door middelen, die hem, zelfs volgens zijn vijanden, aanspraak gaven op den rang van genie!

Eenige jaren geleden was Raffles op den schitterenden inval gekomen, zich als Lord William Aberdeen te vestigen, voorzien van voortreffelijke papieren, welke hij op de een of andere wijze had weten machtig te worden, hij had een groot huis gekocht in de Cromwell Street, en tot dusverre had nog niemand aan zijn identiteit durven twifelen.

De jongeman, die tegenover hem zat, en die heel wat jonger was, heette Charles Brand, en in het dagelijksch leven vervulde hij de rol van Secretaris van Zijne Lordschap.

De jonge man had een sierlijke gestalte, helder blauwe oogen, en dik, blond haar.

De beide mannen hadden reeds een uur tegenover elkaar gezeten nu en dan een blik werpend op het drukke gewoel in de Oxford Street, waar het op dat uur van den dag bijna levensgevaarlijk was, wegens het groote aantal voertuigen van iederen aard, die elkander in eindelooze reeks volgden, en dan weder hadden zij het dagblad ter hand genomen, dat hun zoeven door een van de bedienden was gebracht.

Brand had weder een blik naar buiten geworpen en keek toen naar Raffles, die zoo juist met moeite een geuw onderdrukt had.

„Je schijnt je niet bepaald te amuseeren?” vroeg hij glimlachend.

„De zaak is dat ik mij gruwelijk verveel, Brand!” antwoordde Raffles op zachten toon. „Ik heb een gevoel, alsof wij reeds midden in den komkommertijd zijn, en daar scheiden ons toch nog verscheidene maanden van! Het is zeer stil in Londen, er geschiedt niets, de rijke lieden zijn al naar hun buitens getrokken, het Lagerhuis is op reces gegaan, half Londen is leeggelopen alsof het reeds zomer was. Men kan den terugslag van dat alles vinden in den inhoud van de dagbladen. De „Times” is nog eens zoo deftig als anders, en de redacties van de bladen, die hoofdzakelijk van de sensatie moeten bestaan zitten met de handen in het haar! Zij hebben een prachtigen kluiif gehad aan de zaak van de kisten met goud van de Bank van Engeland, waarvan ik er twee in mijn bezit heb kunnen brengen, en dien kluiif hebben zij volkomen kaal

gekloven — zelfs een uitgehongerde straathond zou er niets meer aan hebben! En daarna trad rust in — volkomen stilte!”

„Neem mij niet kwalijk, Edward, maar je kunt toch mocilijk ten pleziere van de redactie van de „Daily Telegraph” en consorten, maar aanstonds weer een nieuw avontuur op touw gaan zetten! Ze hebben waarlijk niet over je te klagen! Je hebt ze met de geschiedenis van onze duikboot en van de berooving door de bandieten van de Bende der Raven van den trein, die het goud vervoerde, wel bijna twee weken van stof voorzien! Er zijn er werkelijk niet veel, die je dat kunnen nazeggen!”

Raffles haalde de schouders op en sprak:

„Ik zou er bijna toe komen, alleen ten genooge van het krantenlezend publiek weer aan het werk te gaan, want werkelijk — mijn zenuwen hebben meer te lijden onder dit nietsdoen, dan ze met mogelijkheid te verduren zouden krijgen, als ik mijn hersens moest inspannen! En niets — niets in de bladen! Geen vingerwijzing, geen kleine wenk, geen gegeven — volstrekt niets!”

Hij sloeg zuchtend een pagina om van de „Times”, welk blad hij ter hand had genomen, en las verder.

Toen Brand een minuut of tien weder opkeek, zag hij Raffles met gesloten oogen in zijn stoel zitten.

„Slaap je?” vroeg de jonge man op zachten toon, terwijl hij zich een weinig naar Raffles voorover boog.

„Nee, ik denk,” antwoordde Raffles, zonder echter van houding te veranderen.

„En mag men weten waarover?”

„Hierover!” antwoordde Raffles, terwijl hij Brand de „Times” overhandigde, en zijn wijsvinger hield bij een klein berichtje — maar nog altijd waren zijn oogen dicht, en een fijne rimpel vertoonde zich thans boven den neusvleugel voor Brand een zeker bewijs, dat op dat oogenblik zijn vriend ingespannen nadacht.

Brand had het blad aangenomen en las nu het volgende korte bericht:

„De Bolsjewistische Missie naar Rome. Naar onze correspondent te Rome ons seint, wordt daar ter stede binnen enkele dagen een uit vijf leden bestaande commissie uit Moskou verwacht, die in opdracht heeft, pogingen aan te wenden, om de handelsbetrekkingen met Italië nauwer aan te halen.”

Op dit oogenblik bevindt deze missie zich op de doorreis te Weenen.

Zij zal zich daar waarschijnlijk een paar dagen

ophouden, om vervolgens naar Rome door te reizen."

Brand las het kleine bericht tweemaal over, en hief toen verbaasd zijn oogen naar het gelaat van John Raffles op.

Deze had zijn houding een weinig veranderd, en keek Brand tusschen zijn half geopende oogleden glimlachend aan.

"Vindt je het niet belangwekkend?" vroeg hij.

"Als je de waarheid wilt weten — neen, ik vind het volstrekt niet belangwekkend! Of de Sovjet-Regeering er al of niet in slaagt, de handelsbetrekkingen met Italië te versterken, laat mij volkomen onverschillig! En ik had mij ook niet kunnen voorstellen, dat het jouw belangstelling zou opwekken."

"O, om die handelsbetrekkingen zelve bekommer ik mij niet!" kwam Raffles schouderophalend. "Maar — er zit meer aan de zaak vast! Die Bolsjewistische Missies komen menigmaal een ander land binnen met schijnbaar volkomen onschuldige bedoelingen, en alleen maar gedreven door den wensch, hun land van nut te zijn, door de commercieele betrekkingen met de andere rijken weder te herstellen. Maar tegelijkertijd hebben zij een geheime zending, welke zij zich wel zullen wachten te erkennen — zij willen propaganda maken voor hunne beginselen, in het land waarheen zij zich begeven! En propaganda kost nu eenmaal bijzonder veel geld!"

"Ah! Nu begrijp ik waar je heen wilt!" hernam Brand, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren. "Je wilt zeggen, dat die lieden in de meeste gevallen van zeer veel contanten voorzien zijn."

"Contanten — maar meer nog kostbaarheden!" antwoordde Raffles zachtjes. "Het geld is nog steeds schaarsch in Rusland, en al zoeken de machthebbers te Moskou als ware speurhonden naar de gouden roebels en naar buitenlandsche valuta — zijn niet zoo gemakkelijk te vinden, dat verzeker ik je! En nu geldt weliswaar de papieren roebel in Rusland als voornaamste betaalmiddel, — maar in andere landen heeft Russische geld nog altijd slechts een betrekkelijke waarde! Maar juweelen van allerlei aard, gouden versierselen — daarover beschikken de Bolsjewiki nog in voldoende hoeveelheid al begint de voorraad uitgeput te raken. Het is bekend, hoe zij er aan zijn gekomen — zij hebben ze eenvoudig verbeurd verklaard. Zij zelve geven er natuurlijk een anderen naam aan, en verzekeren, dat zij al die schatten „ten algemeene nutte ont-

eigend" hebben, maar voor den eigenaar is het verschil al heel gering! De uitwerking van de daad blijft voor hen volkomen gelijk — hij is zijn bezittingen kwijt geraakt! Ik geloof dat wij in westelijk Europa slechts een vage voorstelling hebben van het ontzaglijk bedrag hetwelk de Bolsjewiki ten tijde van den eersten opstand op deze wijze bijeen hebben gegaard, na het geroofd te hebben uit de heerenhuizen, de villa's, de kasteelen der rijken! En voor een groot gedeelte moeten deze geroofde kostbaarheden dienen om er de buitenlandsche propaganda van te betalen. In ieder geval schijnen de beginselen van de Bolsjewiki op zichzelf niet verleidelijk genoeg te zijn, om Engelschen, Franschen, Italianen en Duitschers bij honderdduizenden tegelijk tot het communisme te bekeeren — een leer die een utopie is, even goed als de algemeene broederschap der volken! Het wreed om het te moeten zeggen — maar de menschen zijn elkanders broeders niet, en zij zullen het nooit zijn. De natuur zelve heeft hen tot elkanders vijanden gemaakt, en zoo zal het ten eeuwige dage blijven — tenzij er wonderen gebeuren! Maar laat ik niet afdwalen. We kunnen het er dus wel voor houden, dat die voor Rome bestemde Missie in het bezit is van groote hoeveelheden kostbaarheden."

"En mogen die dan maar in Italië worden ingevoerd?" vroeg Brand verwonderd.

"Neen, zeker mag dat niet! Maar die Russen zijn sluw — zij reizen onder een officieele dekmantel, zij worden beschermd door het officieele waas, waarin de Missie gehuld is, en zij weten wel, dat hun bagage slechts zeer vluchtig onderzocht zal worden."

"En — wat is nu je plan? Want ik begrijp nu wel dat je mij dat berichtje met een zeker doel hebt laten lezen!" hernam Brand.

"Zoo is het inderdaad! Ik acht de gelegenheid te schoon, om haar ongebruikt voorbij te laten gaan! Ik ben er haast van overtuigd, dat ik met dat goud en die juweelen heel wat beters zal kunnen uitrichten dan die vijf inwoners van Moskou, die het laten voorkomen, alsof zij naar Rome zijn getogen, teneinde daar de handelsbetrekkingen te versterken.

Zeker, zij zullen dat wel doen — maar het is niet hun hoofddoel, wees daar maar van overtuigd!"

"Geloof je dat het gemakkelijk zal zijn, hen van een deel van hun kostbaarheden te ontlasten — wel te verstaan, als zij die inderdaad bij hen hebben, zooals jij gelooft?"

"Ik vermoed dat het zeer gemakkelijk zal gaan, Brand!" antwoordde Raffles. "Wij zullen

dan echter spoedig op reis moeten gaan, teneinde te Rome de noodige voorbereidende maatregelen te treffen."

"Op welke wijze denk je te reizen?"

"Wij zullen als touristen gaan."

"Onze passen?"

"O, die zullen het minste bezwaar opleveren! Desverlangd kan ik die reeds morgen kant en klaar krijgen."

"Reizen wij per auto?"

"Ja."

"Wij nemen dus Henderson, onzen braven chauffeur mede?"

"Ongetwijfeld! Onze reus zal ons misschien van grooten dienst zijn!"

Raffles was reeds opgestaan.

Zijn gelaat had de apathische uitdrukking ver-

loren welke er zooeven nog over lag verspreid, en zijn oogen schitterden van ondernemingslust.

Hij raadpleegde zijn horloge, en zeide:

"Wij zullen tehuis eten, en daar kunnen wij op ons gemak onze plannen beramen. Het is een gunstige omstandigheid, dat ik te Rome een klein huis bezit, waar wij onzen intrek kunnen nemen, en waar in een geheime bergplaats een groot aantal kleederen, pruiken en baarden zijn opgeslagen! Dat bespaart ons de moeite die dingen te moeten medenemen!"

Brand, aangestoken door de geestdrift van Raffles, was al uit zijn stoel opgesprongen, en eenige oogenblikken later hadden de beide vrienden het Clubgebouw verlaten, en stonden zij op straat, te midden van het drukke gewoel, dat eerder toenam, dan verminderde.

HOOFDSTUK II.

NAAR ROME.

Zooals Raffles voorzien had, leverde het verkrijgen van de noodige papieren geen moeilijkheid op.

En niet zoodra had Raffles deze in handen, of de beide vrienden vertrokken.

Zij hadden hun koffers reeds gepakt, die achter op de groote toerauto waren bevestigd, en zij behoefden niets anders te doen, dan in den fraaien wagen te stappen, welke bestuurd werd door James Henderson, den trouwen chauffeur van Raffles, en die hem reeds bij tal van avonturen vergezeld had.

Het was twaalf uur in den middag toen de auto zich in beweging zette.

Henderson had, voor zoover Raffles dit noodig achtte, zijn instructies reeds gekregen, en de wagen reed in snelle vaart door de straten van Londen om ten slotte den breeden, voortreffelijk aangelegden straatweg naar Dover te bereiken.

Hier kon hij den wagen nog sneller laten loopen, en binnen een paar uren was de havenstad dan ook reeds bereikt, bijna drie kwartier voor het vertrek van de Kanaalboot.

De toerauto werd aan boord geheschen, hetgeen wegens haar grootte niet zoo gemakkelijk ging, en daarop scheepten ook de twee vrienden zich in.

Henderson was tegelijk met zijn auto de hoogte ingegaan, en zachtjes op het dek neergezet.

Het was vol op de boot, wat waarschijnlijk ook voor een deel was toe te schrijven aan het prachtige weer, en de overtocht had zonder eenig ongeval plaats.

Te Calais werd de reis hervat, nadat de drie mannen geluncht hadden in een restaurant aan de havenkade.

Toen de auto zich weder in beweging stelde, was de trein naar Parijs reeds vertrokken, en

toch kwamen zij ongeveer tegelijk met den expresse in de Fransche hoofdstad aan.

Het uur van het diner had reeds geslagen, en daar de reizigers volstrekt geen haast hadden, besloten zij dien nacht te Parijs te blijven.

Raffles nam zijn intrek in het Grand Hotel aan de Groote Boulevards gelegen en waar hij meestal onder dergelijke omstandigheden placht af te stappen, terwijl de auto werd ondergebracht in de groote garage, die bij het hotel hoorde.

De beide vrienden dineerden in een restaurant tegenover de Beurs, bekend om zijn voortreffelijke keuken, en gingen vervolgens een paar bedrijven zien van Carmen, dat dien avond in de Groote Opera gegeven werd.

Zij begaven zich echter vroeg ter ruste, want het was hun voornemen, den volgenden dag zeer vroeg de reis te hervatten, teneinde zoo mogelijk nog dienzelfden avond de Italiaansche grens te bereiken.

Toen de beide mannen opstonden den volgenden morgen, was de zon pas opgekomen, en alles beloofde een heerlijken dag.

Nog nooit was Parijs hun zoo schoon voorgekomen, als op dien stralenden lentemorgen, toen het scheen, alsof er een gouden nevel over de stad hing, en het luide geraas van de duizenden voertuigen nog niet had ingezet.

Toen de beide vrienden naar buiten traden, stond de groote, grijze auto gereed op de ruime binnenplaats van het hotel, terwijl Henderson met de handen op den rug heen en weer wandelde.

De reus was zoo menigmaal met Raffles hier geweest, dat hij den weg zeer goed kende, en niet noodig had dien te vragen.

Om half zeven werd de reis hervat.

De auto reed langzaam onder de groote koets-

poort door, volgde de groote boulevard, tot aan Place de Madeleine, sloeg de Rue Royale in, volgde deze tot aan de Place de la Concorde, en bevond zich toen aan het begin van dien onvolprezen verkeersweg, die Champs Elysées heet.

„Rijd niet te snel, Henderson!” riep Raffles den reus toe. „Wie weet wanneer wij weder gelegenheid hebben, te genieten van een rit als deze!”

„Hij wendde zich tot Brand en vervolgde:

„Ik heb mijn eigen land en ik heb Londen zeer lief, Brand — maar dat belet mij toch niet, om eerlijk te erkennen, dat wij nergens in Engeland iets hebben, dat te vergelijken is met deze prachtige Avenue — en zeker nergens een afsluiting van een verkeersweg als gevormd wordt door de Arc de Triomphe!”

„Ik moet je gelijk geven!” antwoordde Brand den blik vestigend op den prachtigen zegeboog, door den grooten Napoleon opgericht ter herdenking aan de roemrijke veldslagen, welke Frankrijk in zijn tijd geleverd had, waarbij de namen van Austerlitz, Jena, Marengo, Friedland, zich als onweerstaanbaar opdrongen.

Eenige oogenblikken later reed de auto onder den hoog door, en snelde nu langs de Avenue du Bois de Boulogne.

Een kwartier later had zij Parijs voorgoed verlaten.

Van Parijs zou de weg loopen over Auxerre en Lyon, om vandaar Turijn te bereiken, eenige tientallen kilometers voorbij de Italiaansche grens.

Dat wil zeggen dat de auto reed door een der schoonste gedeelten van Frankrijk, door de vallei van de Loire, door Bourgondië, en vervolgens door het heerlijke Savoye.

Te Lyon werd stilgehouden om er te lunchen, en nieuwen voorraad benzine en olie in te nemen.

Henderson besteedde het oponthoud, om de banden eens goed na te zien, maar hij bevond ze in voortreffelijke orde, en hij wist ook wel dat zij het gedurende de reis zouden uithouden.

Om drie uur in den middag werd de tocht hervat, en om zes uur werd de Italiaansche grens, na een geweldige klimpartij, bij het stadje Susa bereikt, nadat de wagen door een der passen van den Mont Cénis was gereden.

Het onderzoek van de bagage hield tamelijk lang op, en de douanebeambten bleken nog al streng te zijn.

Het was reeds bij negenen, toen de wagen, thans door Raffles bestuurd, eindelijk stilhield

voor het Hotel des Anglais te Turijn, waar Brand reeds telegrafisch kamers had besteld.

Tamelijk vermoeid en bestoven zochten de reizigers dadelijk een badkamer op, en na zich verfrist te hebben, begaven zij zich naar de groote eetzaal, waar zij den maaltijd nuttigden.

Reeds om half elf zochten zij vervolgens hun bedden op, om ook den volgenden dag vroeg weder verder te kunnen gaan.

De reis leverde verder weinig merkwaardigheden op — tenminste wanneer de tocht door Italië zelf niet als iets bijzonders moest worden aangemerkt.

Raffles had zoo spoedig mogelijk den breeden verkeersweg opgezocht, die honderden kilometers ver door de provincies Ligurië en Toscana de kust van de Middellandsche Zee volgt, ongeveer evenwijdig met de spoorlijn.

Zoo deed de auto achtereenvolgens Genua, La Spezia, Pizza, Livorno en Orbetella aan, om eindelijk omstreeks vier in den middag Rome, de Eeuwige Stad, te bereiken.

Raffles had het eindpunt van zijn reis bereikt.

Ook hier had hij kamers besteld, en wel in het Splendid Hotel, hetwelk, ondanks zijn Engelschen naam, slechts weinig door Britten, maar daarentegen veel door Franschen en Zwitsers werd bezocht.

Het eerste wat Raffles deed, was, zich op de hoogte te stellen van de zaak, die hem hierheen had gebracht.

Hij kocht aan een kiosk de laatst verschenen nummers van „La Sera” en de „Messagero”, en vond in deze bladen al spoedig eenig bericht aangaande de komst van de Russische Missie.

De vijf afgezanten van Moskou werden reeds den volgenden dag verwacht, en zij zouden hun intrek nemen in het Hotel du Continent.

Eigenaardig was het verschil in den toon, welken de beide bladen aansloegen bij de eenvoudige vermelding van dit feit.

„La Sera”, was blijkbaar zeer verheugd over de komst van de Missie, terwijl de „Messagero” een ironischen toon aansloeg, en haar verbazing te kennen gaf, dat de Russische Bolsjewisten thans de hulp van noode schenen te hebben van dezelfde Regeering, welke zij nog niet lang geleden onder een stortvloed van scheldwoorden bedolven hadden.

Raffles had dus allen tijd, de noodige voorbereidingen te treffen.

Hij gaf den hotelhouder des avonds te verstaan, dat hij met zijn secretaris den volgenden dag een grooten toer in den omtrek ging maken,

maar inderdaad begaf hij zich met Brand en Henderson naar het kleine huis, hetwelk hij reeds jaren geleden gekocht had, en dat stond aan de Via Apia, niet ver van het Coliseum.

Het huis had slechts een verdieping, en telde niet meer dan drie kamers — maar in de eenige kamer op de verdieping bevond zich de geheime bergplaats achter een loozen muur, en daar vond Raffles tot zijn groote vreugde zijn geheelen voorraad kleederen terug, op dezelfde plaats en blijkbaar onaangeroerd.

Ook de doozen met pruiken en baarden bevonden zich in een uitstekenden toestand.

Zoodra Raffles zich hiervan overtuigd had, wendde hij zich glimlachend tot Brand en zeide:

„Lord William Aberdeen en zijn secretaris verdwijnen tijdelijk van het tooneel — zij maken plaats voor graaf Twitchell en Sir Wakefield, twee rijke Engelsche edellieden, die hier voor hun genoegen wat rondtoeren.”

„En zullen wij hier blijven wonen?”

„Welneen, waar denk je aan!” riep Raffles uit. „Natuurlijk slaan wij onze tenten in het Hotel du Continent op, in de onmiddellijke nabijheid van onze Russische vrienden! Het zal noodzakelijk zijn, hun gangen zooveel mogelijk na te gaan — en daarom zullen wij het zonder baarden of knevels stellen, als wij daar binnen trekken, teneinde, wanneer het noodig mocht blijken, snel zulk een mannelijk sieraad te kunnen omhangen, wanneer de omstandigheden dit vereischen, en wij de Russische Missieleden moeten volgen zonder dat het opvalt. Het zal zaak zijn, voortdurend met zulk een uitrusting in onzen zak te loopen!”

„En Henderson — wat doen wij met hem?”

„Hij zal zich voorloopig afzijdig moeten houden, want zijn grootte zou hem misschien te veel in het oog doen loopen. Wij zullen een kamer voor hem huren in een pension, dat ik tegenover ons hotel heb gezien toen wij er zooveel langs reden, en dat zoo dicht bij ligt, dat wij elkanders bewegingen zullen kunnen gadeslaan. Dit is vooral van nut, wanneer wij elkander seinen zullen moeten geven.”

Onder het spreken had Raffles zich reeds ontdaan van zijn bovenkleederen, en die zorgvuldig weggeborgen.

Hij verwisselde ze tegen een geheel ander costuum, grijs geruit, trok een paar gele schoenen aan, zocht een der ledige valiezen uit, die zich in de bergplaats bevonden, en begon dit te pakken met het linnengoed, de overhemden, dassen,

boorden en zoo meer, waarvan de bewaarplaats rijkelijk voorzien was.

Brand volgde zijn voorbeeld, en het zou nu den schijn hebben, alsof de beide Engelschen regelrecht uit Londen aankwamen.

Wat hun gelaat betreft — zij lieten het door een paar kleine kunstgrepen zulk een verandering ondergaan, dat het al zeer moeilijk zou zijn, in de heeren Twitchell en Wakefield, Lord William Aberdeen en zijn secretaris te herkennen.

Raffles was wel vijftien jaar jonger geworden — Brand daarentegen minstens twintig jaar ouder.

Raffles had schoenen aangetrokken met dikke zolen en hooge hakken, Brand daarentegen dungezoolde laarzen, zoodat het verschil in grootte nog duidelijker in het oog sprong.

Zoodra Raffles zich verkleed had, snuffelde hij in de geheime lade van een eenvoudig schrijfbureau, hetwelk in een der kamers gelijkvloers was geplaatst, en had er al spoedig een aantal papieren, gedrukte documenten en aanbevelingsbrieven uitgehaald, welke hij een oogenblik glimlachend bekeek, er eenige van aan Brand ter hand stelde, en de andere in zijn eigen portefeuille stak, na deze zorgvuldig geleedigd te hebben van de papieren, welke zij bevatte.

Dit waren van die handgrepen, welke Raffles door de gewoonte tot een tweede natuur waren geworden, en die hij nimmer vergat — tenzij omstandigheden sterker dan zijn wil, hem daartoe dwongen.

Toen dit alles gedaan was, wees het horloge van Raffles het elfde uur in den morgen aan.

Het oogenblik om te handelen was aangebroken, want nog denzelfden avond, misschien reeds des middags, zouden de afgevaardigden van de Sovjets hun opwachting in het hotel komen maken.

Nu was het nog zaak, voor een snelle auto te zorgen, maar dat zou in een stad als Rome niet moeilijk zijn.

Zij gingen eerst hun eigen wagen in een groote garage, dicht in de buurt van het huis aan de Via Apia stallen, en zochten toen een verhuurinrichting op, juist aan het andere einde van de stad gelegen, waar Raffles een goede snelle huurauto uitzocht, de garantiesom betaalde, zijn reu in ontvangst nam, en met zijn beide metgezellen wegreed.

Nu werden de in het huis achtergelaten valiezen gehaald — men reed een uur rond over de stoffige landwegen — en toen om half twee in den middag de portier van het Hotel du Continent den zwaarbestoven wagen voor het terras

zag stilstaan, en de reizigers waren uitgestapt, kon hij niet anders denken of de auto had een lange rit achter den rug.

Dadelijk schoot een kellner toe, die de valiezen overnam, terwijl de zoogenaamde graaf Twitchell en Sir Wakefield zich naar het kantoor van den gérant begaven, teneinde daar hun namen in het vreemdelingenregister te schrijven, en zich hun kamer te doen aanwijzen.

Raffles had wel een poging aangewend, om er achter te komen, waar de vijf Russen logeerden maar daarin was hij niet kunnen slagen.

Hij nam zich echter voor, aanstonds andere vertrekken te vragen, wanneer de omstandig-

heden dit wenschelijk mochten maken.

De kamers, welke men hem had aangewezen, bleken zich op de vierde verdieping van het hotel te bevinden, hetwelk er vijf telde, buiten de zolders gerekend, waar een groot deel van het inwonend personeel zijn slaapkamers had.

Een kellner ging Raffles en Brand voor naar hun kamers, waarbij van de lift gebruik werd gemaakt, en de portier grijnslachte — hij had de rijke Engelschen spoedig getaxeerd.

Wat Henderson betreft — hij was dadelijk met de auto weder weggereden, en had haar ondergebracht in de garage van het hotel, waarop hij naar het scheen spoorloos verdwenen was....

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK III

DE DAME IN HET ROOD.

De twee vrienden hadden zich spoedig verfrischt door een bad, en zich vervolgens weder naar hun kamers begeven, die door een verbingsdeur met elkander in gemeenschap stonden.

Bovendien beschikten zij beiden over een klein salon, want Raffles had wel begrepen, dat hij den indruk moest wekken van een schatrijken Brit, bij wien het op eenigen duizenden lires meer of minder niet aankwam.

„Waar zullen wij vandaag dineeren, Raffles?” vroeg Brand op zachten toon, bezig met het schoonmaken van zijn nagels, waaraan hij steeds bijzondere zorg placht te besteden, en terwijl hij de slaapkamer van Raffles binnentrad.

„Hier mijn waarde! Wij moeten de omgeving eens goed opnemen, en, als een legeraanvoerder die een veldslag gaat wagen, het terrein van den strijd in oogenschouw nemen! Het is mij reeds herhaaldelijk gebleken, dat een grondige kennis van de plaatselijke gesteldheid, de helft van het succes is, maar dat daarentegen onwetendheid op dat gebied tot de grootste ongelukken kan leiden! Het stelen opzichzelf is een betrekkelijk kleine kunst, ofschoon ik erken, dat slechts weinigen er het meesterschap in bereiken — de moeilijkheid is, het gestolene spoedig en veilig naar elders te brengen zonder een spoor na te laten! Ik haat die lomperds, die domooren, die zonder voorafgaande studie van het onderwerp, ruw weg de hand uitstrekken, zich iets toeëigenen, zonder eenige gratie, om dan kort daarop in handen der politie te vallen, omdat zij iets verloren hadden, of omdat de afdrucken van hun modderige voeten duidelijk op een licht vloerkleed zichtbaar waren, of omdat zij het huis niet kenden, waar zij hun arbeid gingen verrichten, en regelrecht in de armen van de politie liepen, die hun electriche zaklantaarn door een half

opengelaten gordijn had zien bewegen!”

„Moesten wij eigenlijk niet in den rok zijn?”

„O, dat is hier volstrekt niet vereischt! Zoolang men goed gekamde haren en schoone nagels heeft, is het hier in deze toeristenstad wel geoorloofd, zelfs in een gewoon reiscostuum aan tafel te verschijnen. Trouwens — ook hier heeft men zoo goed als geheel gebroken met het ouderwetsche stelsel, hetwelk hierin bestaat, dat men 40 of 50 menschen, die elkander nooit van te voren gezien hebben, aan een ontzaglijk lange tafel plaatst, waar zij alle gelegenheid hebben om zich te beklagen over de groote porties, welke hun buurlieden zich toeëigenen, en deze onmogelijke meubels, — ik spreek nu van de tafels — uit de eetzaal heeft verwijderd, om ze te vervangen door een aantal wat kleinere tafeltjes, gedeekt voor twee tot zes personen. Het ziet er heel wat vroolijker uit — en inderdaad is het ook vroolijker! Ben je gereed?”

„Ik ben tot je dienst!”

„Laten wij dan maar naar beneden gaan — het loopt naar halfzeven, en ik geloof, dat mijn maag aanstalten maakt om te gaan knorren!”

De beide vrienden legden de laatste hand aan hun toilet, verlieten daarop hun kamers, waarvan zij de deur sloten, namen in de lift plaats, en daalden af naar de vestibule, waaraan de groote eetzaal grensde.

Zij waren de groote hall voor ongeveer de helft overgestoken toen ze even hun schreden moesten inhouden, teneinde een paar gasten niet ondersteboven te loopen, die zooeven uit een zijdeur waren getreden.

Het waren een man en een vrouw.

De man was zeker al heel oud, met diep gebogen rug, den blik van de waterige oogen naar den grond gericht, en met een spierwitten baard.

die hem tot ver op de borst hing, en een krans van witte lokken, die zijn overigens kalen scheidel omringden en op zijn jaskraag neervielen.

Hij was geheel in het zwart gekleed, en zijn rechterhand leunde zwaar op een stevigen kruk-stok.

De linker werd vastgehouden door een vrouw, die bijna een hoofd boven hem uitstak, met een waarlijk vorstelijke gestalte, een rijken overvloed van glanzend zwart haar, en een fijn aristocratisch profiel.

Zij droeg een elegant dinertoilet van vlam-mend roode zijde, versierd met witte kant, en in de kleine, fijne ooren glansden twee groote paarlen.

Toen zij even terzijde keek, om een paar woorden met den grijsaard te wisselen, zag Raffles dat zij groote, fluweelzwarte oogen had, en buitengewoon lange, donkere wimpers.

Haar gelaatskleur was die van vergeeld ivoor, en slechts een flauwe blostintte de wangen een weinig rood.

Het ongelijke paar liep zeer langzaam, en was klaarblijkelijk op weg naar de eetzaal.

Uit de weinige woorden, die de oude man en de jonge vrouw met elkander wisselden, hoorden Raffles en Brand dat zij Franschen moesten zijn, waarschijnlijk uit een Zuidelijke stad.

De grijsaard was de vader van de jonge vrouw, want Raffles had haar hem een paar malen met „mon père” hooren aanspreken.

Daar de beide mannen onwillekeurig een weinig harder hadden geloopt en het paar voorbij waren gegaan, was Raffles wel verplicht een van de beide glazen deuren, die toegang gaven tot de eetzaal, voor hen open te houden.

Hij liet dit dienstbetoon van een hoffelijke buiging vergezeld gaan, en de jonge vrouw keek hem een oogenblik aan, en dankte hem met een lichten hoofdknik.

De zaal was reeds voor een groot gedeelte bezet, en de dame in het rood scheen eenige moeite te hebben met het zoeken van een vrij tafeltje.

Maar gedienschtig kwam er een kellner toeschieten, die het paar, buigend als een knipmes, den weg wees naar een tafeltje voor twee personen, hetwelk dicht bij een der vensters geplaatst was, vanwaar men een heerlijk uitzicht had op een groot deel van de benedenstad.

Na eenig zoeken hadden Raffles en Brand een ander tafeltje ontdekt, vanwaar juist een zwaarlijvig Duitsch echtpaar was opgestaan.

Toen zij eens om zich heen zagen, bemerkten zij, dat zij op hoogstens tien passen afstand van de vrouw in het rood en den gebrekkigen grijsaard waren gezeten.

De jonge vrouw scheen vervuld te zijn van teere bezorgdheid voor haar vader, en legde hem, zoodra de kellner met de spijzen was komen aandragen, de lekkerste hapjes op zijn bord.

Vader en dochter spraken echter niet veel met elkander, want zelfs het praten scheen den ouden man te vermoeien.

Raffles en Brand lieten zich het middagmaal voortreffelijk smaken, want de autorit had hen hongerig gemaakt.

Toen de Groote Onbekende zag, dat de kellner, die hem bediende, dezelfde was, die ook den ouden heer en zijn mooie dochter van het noodige voorzag, nam hij hem terzijde, en vroeg op zachten toon:

„Zeg mij eens, kellner, wie is toch die dame met dien ouden heer aan haar zijde?”

Zonder op te zien, antwoordde de kellner, die het Engelsch vrij goed bleek te spreken:

„Gij bedoelt zeker die dame in haar roode japon?”

„Juist de dame, die naast dien eerwaardigen grijsaard zit!” antwoordde Raffles zachtjes.

Zonder zijn houding te veranderen, teneinde de aandacht van het paar niet te trekken, antwoordde de kellner:

„Dat is Markies de Varagnac met zijn dochter Lucile — oude Fransche adel — zeer rijk — bezitten een kasteel in Vendome en nog een in Normandië — uitgestrekte landgoederen — logeeren hier reeds een paar dagen en denken hier nog minstens een week te blijven — de oude heer is zwak en zijn dochter schijnt een engel voor hem te zijn!”

De kellner had dit alles op een discreten toon gezegd, terwijl hij bezig was een flesch Chabli open te trekken.

Raffles had vol belangstelling toegelisterd en dankte nu den kellner met een hoofdknik voor zijn inlichtingen.

Brand had zijn blikken al dien tijd gevestigd gehouden op de bevallige jonge vrouw, die nu en dan het hoofd met het fijne profiel en de zware vracht zwartglanzend haar naar den grijsaard toeboog om hem vriendelijk iets toe te fluisteren.

De kellner had de flesch wijn voor de beide gasten neergezet en verwijderde zich.

Zwijgend begonnen Raffles en Brand te eten. Maar telkens wierp de jonge man een steelschen blik op de vrouw in het rood.

„Een mooie vrouw, Edward!” zeide hij tenslotte fluisterend tot Raffles, die eveneens nu en dan het ongelijke paar had opgenomen.

„Zonder eenigen twijfel, Brand!” moest Raffles toegeven. „Haar profiel is bewonderens-

waardig, een recht voorhoofd, een fijne neus, een schoon gevormde kin — alleen de lippen zijn een weinig dik, een weinig te rood, kortom, een weinig te sensueel — zij misstaan in dat Grieksche profiel!”

„En wat denk je van de oogen?”

„Nachtzwart, geheimzinnig, duister, verleidelijk, vol beloften — die echter niet gehouden worden, twee spelonken, waarin het gevaarlijk is door te dringen, een tweelingpaar karbonkels, fluweelig — en dreigend, nu eens vol licht, dan weer als twee grondelooze putten vol gevaren?”

„Een poetische beschrijving, Edward, maar die ik ten volle goedkeur!” zeide Brand levendig.

„Je hebt nog niets van heur haar gezegd!”

„O, dat zou alleen een dichter naar waarheid kunnen beschrijven!” gaf Raffles peinzend ten antwoord. „Het is zwart als de nacht — het zijn haren, zooals ik mij die van Salomé denk — zij zijn glanzend als ebbenhout, zijdeachtig — en sterk genoeg om te dienen als een koord, waarmee die vrouw mannen kan wurgen! Zij vormen als een diadeem op het hoofd eener koningin — een koningin van de schoonheid! Al haar bewegingen zijn vol bevalligheid, haar hals en schouders zijn onberispelijk — zij had een Rubens of een Van Dijk tot model kunnen strekken!”

„Mijn hemel, Raffles — ik heb je nog nooit op zulk een wijze een vrouw hooren beschrijven!” riep Brand uit. „Alle poëzie schijnt dus nog niet in je gedood te zijn!”

„Dat hoop ik tenminste!” hernam Raffles droogjes. „Mijn geheele beroep is vol poëzie — al is ze dan van een afwijkende soort! Maar ik beken het — een vrouw, die voorbijgaat, als zij schoon is, kan wel degelijk mijn belangstelling wekken en deze vrouw is niet alleen schoon zonder meer, zij is belangwekkend! En dat kan men zeker niet van iedere mooie vrouw zeggen!”

Hij keek weder een oogenblik naar het gelaat van de vrouw in het rood, dat op dit oogenblik half naar hen was toegewend en hernam toen nadenkend:

„Zij is zeker een temperamentvolle vrouw — en een voortreffelijke toneelspeelster tevens!”

„Waaruit leidt je dat af?”

„Omdat ze haar gelaatsspieren uitnemend in bedwang heeft, terwijl toch het gezicht zeer bewegelijk is en de oogen onophoudelijk van uitdrukking veranderen, maar de lippen spreken een taal, die niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar is. Die vrouw heeft zeker veel liefgehad!”

Juist toen Raffles dit gezegd had, ging de deur van de groote eetzaal weder open en achter elkander stapten vijf heeren binnen, allen in rok

gekleed en die op het eerste gezicht hun Russische afkomst verrieden.

Brand, die hen het eerste zag, had Raffles aangestooten, en fluisterde hem toe:

„Ik geloof waarlijk dat ze daar al zijn!”

„Wie?”

„Wie anders dan onze Russen!”

Met een vlugge beweging wendde Raffles het hoofd naar de deur.

Hij volgde de Russen, die blijkbaar een onbezette tafeltje zochten, een oogenblik met de oogen en zeide toen hoofdschuddend:

„Ik wil gaarne aannemen, dat die Communisten ook hun goede hoedanigheden hebben — maar zij kunnen geen rok dragen! De ongelukkigen zien er uit als kellners uit een hippodrome op een kermis, en zij schijnen in het geheel niet te weten, dat de veel gesmade rok een sierlijk kleedingstuk kan zijn, als men het maar goed weet te dragen. En zie eens hoe zij hun dassen gestrikt hebben! Wat zeg ik, gestrikt? Bij mijn arme ziel, er zijn er niet minder dan drie bij, die confectiedassen dragen! Ik heb het altijd wel gezegd, dat er in de Communistische leer zwakke punten zijn! En die menschen willen handelsbetrekkingen tusschen Italië en Rusland knopen, terwijl zij niet eens een witte das kunnen strikken!”

De vijf Russen, voorafgegaan door een kellner, hadden tenslotte een tafeltje weten te bereiken, waarvan juist eenige gasten zich verwijderd hadden.

Brand merkte op, dat zij allen glanzend zwart haar hadden, dat in den nek was afgesneden, maar in dikke krullen langs de slapen neerviel.

Twee hunner hadden een lang niet onaangenaam zelfs knap gelaat, maar de drie overigen zagen er onheilspellend genoeg uit met hun borstelige wenkbrauwen, waaronder de kleine zwarte oogen schitterden, hun platte neuzen, hun vooruitstekende jukbeenderen.

Zij schenen zich niet al te zeer op hun gemak te gevoelen in deze zaal, met haar weelderige stoffeering en haar chic gekleede gasten en waren verheugd, toen de kellner eindelijk het bestelde voor hen op tafel plaatste.

Zij begroeven aanstonds hun neuzen in de diepe borden en begonnen ijlings hun soep te lepelen, alsof zij een onderlingen wedstrijd hadden aangegaan en op een wijze, die duidelijk verneembaar was tot in de verste hoeken van de zaal.

Raffles had een oogenblik met een trek van afkeer op zijn gelaat toegelusterd naar deze onwelluidende muziek, en fluisterde ten slotte:

„Zij doen mij denken aan varkens aan hun trog!”

„Daarom zien zij er misschien als troglodieten uit!” meende Brand zachtjes voor zich heen lachend.

„Je hebt gelijk, — zij gelijken werkelijk op holbewoners, die bij toeval hier verzeild zijn geraakt en die vanavond voor het eerst een rok dragen. Ik geloof dat onze kleine markiezin Lucile er evenzoo over denkt, want op haar lief gelaat ligt een trek, voor de helft minachting, voor de andere helft verbazing! Maar holbewoners of niet — zij zijn er en dat is de hoofdzaak! Ik vermoed dat dat heerschap met zijn eindeeloos voorhoofd, dat zoeven een lepel soep over zijn rok heeft gestort, de aanvoerder is, want de anderen behandelen hem met een soort onderscheiding.”

Juist passeerde de kellner weder.

Raffles trok hem aan zijn jaspand, bracht hem aldus tot staan en vroeg zachtjes:

„Je schijnt van veel zaken op de hoogte te zijn, kellner: kun je mij ook zeggen wie die heeren met hun zwarte lokken zijn, die daar bij elkander zitten?”

„De Missie uit Moskou!” antwoordde de kellner op geheimzinnigen toon. „Van drie ken ik de namen. En als gij ze weten wilt, zal ik ze spoedig moeten noemen, want ik weet zeker, dat ik er over tien minuten niet meer toe instaat zal zijn; men breekt er de tong over!”

„Noem mij ze dan maar eens spoedig!” verzocht Raffles.

„De langste die daar in het midden zit en die daar juist de lapel van zijn rok droogwrijft met zijn servet, is de aanvoerder en heet Iwan Kobylinsky. Die kleine dikke naast hem die zijn servet om den nek heeft gebonden, is zijn secretaris Andrej Manokhine. Naast den secretaris zit mijnheer Sergius Iwanew — hij is op het oogenblik bezig. zijn losgeraakte das opnieuw te strikken; van de twee anderen ken ik de namen niet — en daar ben ik blij om!”

„Ik dank je, kellner!” zeide Raffles glim-

lachend. „Het was louter nieuwsgierigheid van mij. Een eigenaardig gezelschap.”

„Heel eigenaardig, mijnheer!” zeide de kellner met een uitgestreken gezicht en hij ging verder.

Eenige oogenblikken daarna hadden Raffles en Brand hun diner beëindigd en zij stonden van tafel op.

Zij liepen langzaam langs het zijpad met de bedoeling het tafeltje te passeeren, waaraan de Russen een plaats hadden gevonden en daarbij moesten zij langs Markies de Varagnac en zijn schoone dochter.

Zij liepen met opzet zoo langzaam mogelijk en Raffles hield zijn oogen onophoudelijk op de beide Franschen gericht.

Een oogenblik zelfs stond hij stil, om zijn sigaret aan te steken, vlak bij hun tafeltje.

Daarbij ontgleed hem zijn gouden aansteker en hij bukte zich, teneinde het voorwerp op te rapen.

Het volgende oogenblik ging hij weder verder.

De twee vrienden liepen langzaam om de zaal heen en namen de Russen eens goed en van dichtbij op.

Nog geen minuut daarna hadden zij de eetzaal verlaten.

Zij traden de op dit oogenblik geheel verlaten vestibule binnen.

Aan den voet van de groote trap bleef Raffles eenige oogenblikken als in gepeins verzonken stilstaan.

Brand wendde zich verbaasd naar hem om en vroeg op zachten toon:

„Is het je voornemen hier in de vestibule geheel alleen levende beelden te vertoonen?”

„Neem mij niet kwalijk, Brand — ik dacht er-gens over!”

„Mag men vragen waarover?”

„O zeker, dat is geen geheim — ik tracht een antwoord te vinden op de vraag waarom die metgezel van de vrouw in het rood, markies de Varagnac, verkozen heeft een zorgvuldig vervaardigde witte pruik te dragen!”

HOOFDSTUK IV.

DE ZAAK BEGINT ZICH TE VERWIKKELEN.

Brand had Raffles stom verbaasd aangezien en liet nu een kort lachje hooren.

„Je wilt me zeker voor den mal houden?” zeide hij toen schouderophalend.

„Waarom? Is het feit, dat een ijdel man zich een pruik aanschaft, dan zoo verwonderlijk, zelfs als hij bij de zeventig is, zooals de markies de Varagnac stellig wel zal zijn!”

„Dat nu juist niet — maar deze grijsaard heeft er in het geheel het type niet voor. Bovendien als hij er eenmaal toe over was gegaan een pruik te dragen, zou hij er toch wel een gekozen hebben, die hem wat meer flatteert! Hij had voor hetzelfde geld, of slechts weinig francs meer een geheel met haar overdekt hoofd kunnen krijgen!”

„Zeer juist opgemerkt, Brand! En juist dat hij dit niet deed, zou reden tot verwondering kunnen geven! Je hebt zooveen den markies de Varagnac bij de zeventig genoemd — ik geloof echter, dat hij heel wat jonger is!”

„Nu, als hij vijftenzestig is — dan is hij niet bijster goed geconserveerd,” riep Brand uit.

„O hij is stellig veel jonger!”

Brand zag Raffles met een blik vol ongeloof aan en hernam:

„Dat komt mij onmogelijk voor! Hoe oud denk je dan wel, dat hij is?”

„Nu, zeker niet veel ouder dan veertig!”

„Je houdt mij dus wel degelijk voor den gek!” riep Brand een weinig ongeduldig. „Een man van veertig jaar met een spierwitten baard — het is te dwaas om alleen te loopen!”

„Best mogelijk — maar daar de pruik valsch

is, bestaat er volstrekt geen reden om niet aan te nemen, dat ook de baard is nagemaakt! Maar kom, laat ik het je maar zeggen — onze markies heeft gitzwart haar!”

„Gitzwart haar?” herhaalde Brand toonloos. „Weet je dat wel zeker?”

„O, het was duidelijk te zien, toen ik mij bukte om mijn sigarenaansteker op te rapen, dien ik zoogenaamd bij ongeluk uit mijn vingers had laten glijden!” antwoordde Raffles bedaard. „Ik zag toen zeer duidelijk een zeer klein randje van het zwarte haar van den man, terzijde van zijn ooren te voorschijn komen, ondanks de lange, zijdeachtige witte krullen! Het is voor iemand met zwart haar altijd heel lastig geweest, om een witte pruik te dragen, die zoodanig gemaakt is, dat er van zijn eigen haar volstrekt niets te zien valt.”

„Maar wat kan dien man in 's hemels naam bewegen, om een witte pruik op te zetten, als hij zelf zwart haar heeft?” vroeg Brand geheel verbluft door deze mededeeling.

„Zeer waarschijnlijk een ernstige reden, Brand!” antwoordde Raffles. „Men doet zoiets natuurlijk niet voor de grap! Hoe het zij, ik geloof, dat wij, zonder de Russen uit het oog te verliezen, ook eenige aandacht zullen moeten wijden aan dat paar, dat nu in een heel zonderling licht verschijnt! Want het is nu wel duidelijk, dat die man onmogelijk haar vader kan zijn! Zij spelen dus een rol — beiden, want het spreekt vanzelf, dat zij op de hoogte is van die vermomming! Waartoe? Dat is een zaak, die zeker niet zoo gemakkelijk te beantwoorden valt! Dit staat

vast — die lieden zijn niet, die zij schijnen en het zal een aardige sport zijn, pogingen in het werk te stellen, teneinde te ontdekken wie zij dan eigenlijk wel zijn!”

„Ik moet je zeggen, dat ik er niet veel van begrijp, en nog altijd in de meening verkeer, Raffles, dat je je moet hebben vergist!” hernam Brand hoofdschuddend. „De jonge vrouw zag er uit als — —”

„Zoek maar niet naar een vergelijking, Brand, viel Raffles hem glimlachend in de rede. „Men kent slechts zeer weinig vrouwen naar het uiterlijk. Een jarenlange omgang is vaak niet eens voldoende om hen te leeren doorgronden! Je zult je zeker herinneren dat ik van het eerste oogenblik af haar mond gewantrouwd heb, en de ontdekking, dat haar metgezel zich als een grijsaard vermomd heeft, is er natuurlijk niet geschikt toe om mijn antipathie tegen die zinnelijke lippen te verminderen!”

„Zou de man haar broeder kunnen zijn?” veronderstelde Brand.

„Haar broeder of haar minnaar — in ieder geval iemand, die niet heel veel ouder is dan zij!” antwoordde Raffles kalm.

„Maar wat drommel, ik ben toch ook voorbij hen geloopt, ik meen ook verstand van pruiken te hebben, en ik zou gezworen hebben, dat het haar van dien man echt was!”

„Dan heb je niet goed toegezien! Het was te mooi om echt te kunnen zijn! Zulke zijdeachtige krullen komen maar heel zelden voor, en dan gaan zij steeds gepaard met een krachtige gezondheid tot op zeer hoogen leeftijd! Deze man echter met zijn perkamentachtig geel gelaat zijn gebogen houding, en zijn moeilijken loop maakte geheel en al den indruk van een menschelijk wrak! Dat wekte allereerst mijn argwaan, en ik zeide je reeds dat ik met opzet mijn sigaren-aansteker liet vallen, teneinde mij zonder opzien te baren te kunnen bukken. Het zeer dunne streepje zwart haar, dat alleen van onderen af te zien is, leerde mij dat ik wel degelijk recht had, de fraaie lokken van dien man te verdenken! Wel Brand — per slot van rekening zullen wij hier waarschijnlijk eenvoudig te doen hebben met gewone hotelratten!”

„Nu, zoo heel gewoon zouden zij dan toch niet zijn,” hernam Brand, „want dergelijke lieden plegen zich gemeenlijk niet te vermmomen!”

„Wij zullen het wel zien!” hernam Raffles. „Nu ik heb trek om een sigaret te rooken in de rookzaal, daar zullen wij gelegenheid vinden, eens te bespreken, hoe wij zullen handelen, om die vijf Russen goed in het oog te houden, en ons

te vergewissen van de plaats, waar zij hun juweelen bewaren!”

„Het eenvoudigste zou waarschijnlijk zijn, Raffles, een onderzoek in hun kamers in te stellen,” meende Brand op fluisterenden toon.

„Ongetwijfeld! Maar je kunt er wel op rekenen, dat die lieden alle voorzorgen hebben genomen, teneinde te voorkomen dat de kostbaarheden hun worden ontstolen!”

„Misschien hebben zij ze wel te bewaren gegeven aan den gérant, opdat deze ze in de safe van het hotel kan sluiten.”

„Dat zullen zij heel zeker niet gedaan hebben, mijn waarde, want het is voor hen van groot belang, de omstandigheden geheim te houden, dat zij voorzien zijn van juweelen en gouden sieraden! Voor afgevaardigden van de Russische Sovjets, die hier handelstransacties komen afsluiten, zou het al heel eigenaardig zijn, als het bleek, dat zij clandestien voor een zeer groot bedrag aan juweelen over de grens hadden gebracht.”

„Nu, dan blijf ik bij mijn eerste plan, ga naar hun kamers, en haal eenvoudig den boel weg!”

„Gewoonlijk loop je niet zoo hard van stal, Brand!” merkte Raffles met een fijn glimlachje op. „Ik zou je er echter op willen attent maken, dat wij om te beginnen nog niet eens weten waar zij logeeren, en dat wij toch van te voren eerst veiligheidsmaatregelen moeten nemen, wat wij eerst kunnen doen, als wij de plek bestudeerd hebben, waar zich de logeerkamers der Russen bevinden.”

„Welnu, laten wij er dan dadelijk een aanvang mede maken,” hernam Brand opgewonden. „Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb ditmaal een speciale bewondering voor de kleinoodiën, welke de heeren uit Rusland hebben meegebracht, en ik zou ze zeer gaarne eens van nabij willen zien.”

Onder het op zachten toon gevoerde gesprek hadden de beide mannen de breede trap in het midden van de vestibule beklommen, en zij begaven zich nu naar de rookzaal, op de eerste verdieping gelegen, en waarvan de van groote ruiten voorziene deuren uitkwamen op een ruim portaal.

De zaal was bijna geheel verlaten, en de twee vrienden hadden dus volstrekt geen moeite, zich een gemakkelijk plaatsje uit te zoeken, in een der talrijke, diepe leunstoelen.

Zij hadden hun sigarettenkoker te voorschijn gehaald en spoedig steeg de rook van hun voortreffelijke Egyptische sigaretten in spiralen naar de zoldering.

Zij spraken slechts weinig, en ieder hunner was in zijn eigen gedachten verdiept.

Zoo verliep er bijna een half uur.

Toen werden er door de groote ruiten van de dubbele toegangsdeur eenige gasten zichtbaar.

En daar kwam Lucile de Varagnac aan, haar „vader” met liefdevolle zorg steunend.

En eenige meters achter hen naderden de Russen, die tamelijk druk onder elkander schenen te praten.

„De vrouw in het rood!” mompelde Brand, die een blik op het portaal had geworpen.

„En de man met de pruik!” voegde Raffles er aan toe. „Maar wat doet zij nu? Zie eens, haar kanten shawl glijdt van haar arm op den vloer! Bravo! Ik merk tot mijn genoegen dat het bolsjewisme toch niet alle galanterie buitensluit! Daar komt onze vriend Iwan Kobylinsky al toesnellen, die het voorwerp opraapt, en het haar overhandigt met een buiging, die niet eens zoo kwaad is, wanneer men de omstandigheden in aanmerking neemt.”

„En zij dankt met een aanminnig lachje, neemt de shawl van hem aan, en ziet hem aan met een betooverenden glimlach op het schoone gelaat!” merkte Brand op.

„Zij blijven nog enkele woorden met elkander wisselen, en het kleine incident is geëindigd! Nu de shawl is zeker niet bij ongeluk van haar arm gegleden — dat is zeker!”

„Kom, kom, Raffles, nu ga je toch wel wat ver!” zeide Brand lachend, „met welk doel zou zij in 's hemelsnaam dat ding hebben laten vallen?”

„Parbleu, opdat die Rus het zou oprapen!” antwoordde Raffles bedaard. „Het is een zeer gewoon maar beproefd middel, om in een hotel, aan het strand, of in den schouwburg kennis aan te knopen met wildvreemden!”

„Welzoo — en waarom zou zij dan wel kennis met hen willen aanknoopen?”

„Wat drommel, om dezelfde reden die er ons ook toe drijft!” antwoordde Raffles kortaf.

„Wat — je gelooft dus —?”

„Ik geloof dat wij onze oogen goed zullen moeten openzetten — dat is alles wat ik je op het oogenblik kan antwoorden!” antwoordde Raffles droogjes.

De vaste toon, waarop Raffles gesproken had, stemde Brand tot nadenken.

En hij moest zichzelf nu ook wel toegeven, dat het inderdaad op zijn best zeer eigenaardig was te noemen, dat deze jonge, schoone vrouw hier in dit hotel was gekomen, een paar dagen voordat de Russen er hun intrek namen, en in

gezelschap van een man, die zich had vermomd, dien zij voor haar vader uitgaf, maar die dat zeer zeker niet was!

En dat zij juist in kennis trachtte te komen met de Russische Bolsjewisten — dat deed zij waarschijnlijk ook niet uit louter belangstelling!

Hoe het ook zij, Raffles had gelijk, wanneer hij het paar goed in het oog hield.

Zij hadden zeker niet veel goeds voor — en Raffles zou nooit toelaten, dat concurrenten hem te vlug zouden af zijn.

Markiezin de Varagnac, of wie zij dan anders zijn mocht, was intusschen met haar vader reeds verder gegaan, en spoedig uit het gezicht verdwenen.

Na eenigen tijd zwijgend te hebben doorgerookt, begon Brand:

„Als je er volmaakt zeker van bent, Edward, dat deze vrouw een hotelrat of althans een dievegge is, een gevaarlijke avonturierster — waarom laat je haar dan niet eenvoudig aanstonds arresteren?”

„Maar mijn waarde Brand — ik denk er geen seconde aan!” antwoordde Raffles, terwijl hij krachtig ontkennend het hoofd schudde. „Niet alleen heb ik er ethische bezwaren tegen, die desnoods te overkomen zouden zijn, maar ook practische — want niemand kan zeggen, welk nut de twee zoogenaamde Fransche touristen ons nog kunnen opleveren!”

„Ik zal je eens wat zeggen, Edward!” zei Brand op gedempten toon. „Het zou mij volstrekt niet verbazen, als het naderhand bleek dat wij alle moeite voor niets hadden gedaan!”

„Wat meen je?”

„Wel, wij hebben immers hoegenaamd geen zekerheid, dat de Bolsjewisten werkelijk goud en juweelen bij zich hebben! Het is immers wel mogelijk, dat zij om geen andere reden hier zijn gekomen, dan om de commercieele betrekkingen tusschen hun land en Italië te versterken.”

„Je hebt gelijk, Brand, zekerheid dienaangaande hebben wij niet, en die zullen wij ook niet hebben, voor wij er in geslaagd zijn, hun baggage in hun kamers grondig te onderzoeken! Er is echter nog een ander middel om te ontdekken, wat zij hier in waarheid komen uitrichten. En wij hebben niets anders te doen, dan hen zorgvuldig op den voet te volgen, zoodra zij het hotel verlaten, en dan na te speuren wie hun politieke vrienden zijn! Het zou mij echter volstrekt niet verwonderen, wanneer zij reeds den eersten dag den beste zich in verbinding stelden met de leiders der Italiaansche Communisten — in het geheim natuurlijk, daar zij wel begrijpen

dat het op de Italiaansche Regeering een zeer onaangename indruk zou maken, wanneer zij hun verblijf hier te lande zich ten nutte maakten, om zich te verbinden met elementen, welke de Regeering destijds reeds zooveel moeite hebben verschaft.

„Communisten — zijn die er nog in Italië?” vroeg Brand verwonderd.

„Ze zijn er — maar men ziet hen niet!” antwoordde Raffles bedaard.

De sigaretten waren opgerookt.

Raffles stond op, rekte zich eens uit, en zeide terwijl hij een geeuw onderdrukte:

„De reis blijkt toch vermoeiender te zijn geweest, dan ik vermoedde! Ik heb behoefte aan een weinig verstrooiing, Brand! Het is pas negen uur — wij konden nog wel wat naar het Scala-Theater gaan. Heb je er lust in?”

„Wel zeker! Ik heb alleen wat slaap, en mij dunkt dat wij niet te laat naar bed moesten gaan!”

„Wij kunnen zoo vroeg gaan als wij zelf verkiezen — wij hebben den tijd, want de Russen zullen hier wel minstens een week blijven!”

De twee mannen verlieten de rookzaal weder, zochten hun kamers op, trokken daar hun overjassen aan, grepen reispet en pijp, en hadden eenige oogenblikken later het hotel verlaten.

Het Scala-Theater is een der grootste variétés waar men slechts het allerbeste te zien krijgt, hetgeen er op dit gebied der specialiteiten bestaat.

Men is er zoozeer gewend aan het bezoek van vreemdelingen, dat de portier volstrekt geen bezwaar maakte, de beide heeren met hun Norfolk en hun sportpet tot den duursten rang toe te laten.

Spoedig waren Raffles en Brand gezeten, en zij volgden met bewondering de geweldige sprongen van een troep parterreacrobaten, uit 8 personen bestaande, die juist op dat oogenblik hun kunsten vertoonden.

De tijd verliep voor de beide vrienden op de aangenaamste wijze, en het was ongeveer half elf, toen zij het variététheater weder verlieten, en zich ter voet naar het hotel begaven.

Daar zij gedineerd hadden, besloten zij, dadelijk hun bed op te zoeken, teneinde den volgenden morgen spoedig weer op het terrein van den strijd te kunnen zijn.

Maar alvorens dit te doen wist Raffles onder een of ander voorwendsel het vreemdelingenregister in handen te krijgen, en spoedig had hij daarin de namen der Russen gevonden, en daar-

achter het nummer van de kamers, die zij bewoonden.

De Bolsjewisten bleken hun vertrekken een verdieping lager te hebben besproken, dan de twee Britten, maar in denzelfden vleugel van het groote hotel.

Dat was in ieder geval een gelukkige omstandigheid, waarvan men te zijner tijd voordeel zou weten te trekken.

Zoodra zij in hun kamers waren, sloot Raffles de deur, trad op het venster toe, en schoof de gordijnen tot op een kleine kier na dicht.

Hij haalde vervolgens zijn zaklantaarn te voorschijn, hield die voor de kier en gaf er vlug het sein mee, hetwelk beteekende: „Is alles in orde?”

Hij moest het sein eenige keeren herhalen, maar tenslotte had Henderson het gezien, en hij antwoordde terstond op dezelfde wijze: „Niets bijzonders!”

„Zijn de Russen vanavond uitgegaan?” seinde Raffles weder terug.

„Neen!” kwam het antwoord.

„Goeden nacht Henderson!”

„Goeden nacht Mylord!”

Raffles sloot het gordijn.

Dadelijk onstak Brand het electriche licht.

Raffles echter had nogmaals de deur van het salon geopend, waar de beide vrienden zich nu bevonden, en wierp een blik op den breeden corridor.

De kamers van de twee vrienden kwamen juist uit tegenover de balustrade die de beide trapgangen vereenigde.

Dat wil zeggen dat zij geen overburen hadden.

Wanneer zij een vijftal groote stappen namen, stonden zij voor deze balustrade en wanneer zij zich er ver overheen bukten, of een paar treden afgingen van een der beide trappen, dan konden zij een gedeelte overzien van de gang der daaronder gelegen verdieping.

Op dit oogenblik brandden de lichten overal nog op volle sterkte, maar om half twaalf reeds zou de zoogenaamde nachtverlichting in werking worden gesteld.

Om twee uur doofde men ook deze en bleven er dan slechts enkele electriche lampjes branden, voornamelijk op de punten, waar twee gangen elkander kruisten, of waar een trap begon.

Raffles deed de deur langzaam weder dicht en zeide, half in zich zelf gekeerd:

„Ik zou toch wel eens willen weten, waarom die Lucile de Varagnac, zooals wij haar voorlooptig maar zullen blijven noemen, er zoo bijzon-

der op gesteld is om kennis te maken met de Russische heeren! Dat zij belang stelt in handelszaken zullen wij maar niet aannemen, daar heeft zij in het geheel het type niet voor. Maar wat dan? Weet zij, of vermoedt zij, evenals wij, dat de Bolsjewisten ook hier in Italië zullen trachten geheime propaganda te maken voor hun zaak en dus voorzien zullen zijn van een groote hoeveelheid juweelen? Het moet wel zoo zijn! Maar als dat werkelijk zoo is, Brand, dan dreigt er gevaar voor ons — die vrouw ziet er niet naar uit alsof zij zou talmen en zij zou ons wel eens het gras voor de voeten kunnen wegmaaien."

„Neem mij niet kwalijk, Raffles, maar ik zie eigenlijk niet goed in, hoe je haar dit zou kunnen beletten, tenzij je mijn raad opvolgt en haar dadelijk laat arresteeren."

„Ik herhaal, Brand, dat ik daartoe niet anders zou overgaan of mijn eigen veiligheid moet het mij dringend gebieden! Ik vind er iets onridderlijks in, mij een gevaarlijke concurrente, die nog niet weet, wie ik ben, op die wijze van den hals te schuiven. Als er strijd moet zijn — dan moet hij openlijk gevoerd worden, en niet met dergelijke arglistige middelen!"

„Maar de vrouw kon wel eens een lang gezochte hotelrat zijn!"

„Welnu, dan heeft de politie te zorgen, dat zij haar in handen krijgt — ik bemoei er mij niet mee, tenminste voorloopig niet. Maar bestrijden zal ik haar! Het is echter noodzakelijk, dat wij eenige zekerheid krijgen betreffende haar plannen! En daarom vrees ik, Brand, dat er ondanks alles dezen nacht van slapen niet veel zal komen! Laten wij elkander goed verstaan — ik denk er niet aan je te weerhouden je nachtrust te genieten, die je toekomt. Maar ik neem mij voor nog wat rond te loopen door het hotel en eens te gaan zien, wat onze Française uitvoert. Je weet, dat haar kamer en die van haar zoogenaamden vader zich op dezelfde verdieping bevinden als die van de Bolsjewisten en ik weet wel een middel om te kunnen vaststellen, of zij inderdaad vannacht zal trachten een aanslag te ondernemen op de juweelen, welke zij in het bezit van de Russen vermoedt — als zij dat doet!"

Onder het spreken was Raffles toegegaan op zijn valies, hetwelk hij geopend had.

Hij nam er een blikken doos uit, die gevuld bleek te zijn met een wit poeder.

Nogmaals stak Raffles de hand in het valies en haalde er een tweede doos uit, waarin zich een andere, fijn vermaalde stof bevond, die, toen hij er den vinger in stak, vast aan de huid bleef zitten.

Hij mengde een vrij groote hoeveelheid van de beide poeders zorgvuldig dooreen op een stuk van een courant, maakte hiervan een peperhuisje en legde dit gereed op de marmereen waschtafel.

Het poeder had nu een donkergrijze kleur, die weinig in het oog liep.

Daarna nam hij de plaats in een gemakkelijken stoel, stak een sigaret op en sloot de oogen.

Brand keek hem eenigen tijd aan en merkte toen eenigszins aarzelend op:

„Ben je er boos om, als ik mijn bed op zoek, Raffles? Ik wil je niet verhelen, dat ik nogal vermoeid ben en mijn oogen niet meer kan openhouden. Jij bent nu eenmaal van staal en de vermoeidheid schijnt op jou geen vat te hebben."

„Ik zou het mijzelf nooit vergeven, Brand, wanneer ik je weerhield te gaan slapen. Ik zelf zal trouwens niet langer dan een paar uren opblijven, want dan kan mijn werk verricht zijn!"

„Vannacht onderneem je dus niets?"

„Neen, ik doe niets, voordat ik volkomen zeker ben van mijn zaak! En ik denk wel, dat de zoogenaamde markies en zijn medeplichtige met haar verleidelijke oogen er wel evenzoo over zullen denken.

„Dan neem ik nu afscheid van je, Raffles, maar ik reken er op, dat je mij wekt, zoodra je mij voor het een of ander mocht noodig hebben!"

„Dat beloof ik je!"

Even later was Brand door de tusschendeur verdwenen en Raffles hoorde hoe hij zich ontkleedde en vervolgens in het groote hotelbed stapte, dat tegen de scheidingsmuur geplaatst was.

Raffles stond op, deed den grendel op de deur, nam weder plaats, legde zijn eene been over het andere — en was een paar seconden later ingesluimerd.

Maar deze verwonderlijke man kon juist zoolang slapen als hij zelf verkoos en hij was dan ook om half een weder klaar wakker.

Hij sloeg de oogen op, keek even om, zich heen, stond op, rekte zich uit, en ging toen het peperhuisje met het zooeven bereide mengsel van de waschtafel halen.

Hij had zijn grijs reiscostuum verwisseld tegen een soort chambercloack, welke hem in het halfduister van de gangen zoo goed als onzichtbaar moest maken.

Zoo zacht mogelijk trok hij den grendel van de deur weder terug, opende ze en keek in beide richtingen den langen corridor af.

Het was zeer stil en alle gasten schenen reeds lang ter ruste te zijn.

Raffles stak voorzichtig de gang over, bukte zich over de leuning tusschen de beide trappen en luisterde.

Hij kon echter geen enkel gerucht opvangen — alles in het hotel scheen reeds te slapen.

Zonder het minste leven te maken, daalde hij de trap af en bereikte zoo de gang van de derde verdieping.

Even later stond hij voor de deur van één der vijf kamers, welke de Russen in gebruik hadden.

Hij haalde het zakje te voorschijn, opende het, en strooide, onhoorbaar voortlopend in de richting van de kamers van Lucile de Varagnac, het mengsel achter zich uit op den donkergrijzen looper, die in de gang was neergelegd. Schuin tegenover deze deur begon een zijgang.

Raffles bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij kon echter niets waarnemen, maar toen hij zich reeds wilde verwijderen, ving zijn geïmpulsieerd oor een zeer zacht gerucht op — het klonk als het geritsel van vrouwenkleederen, die op een hoop worden neergeworpen.

Raffles richtte zich weder op en ging de zijgang, die zeer donker was eenige stappen in.

Daar hij geen boord droeg, zou het moeilijk vallen hem daar te ontwaren, maar ten overvloede bedekte Raffles zijn gelaat met een vierkante lap, waarin twee kijkgaten, waren, terwijl hij zijn handen in de zakken stak, opdat ook deze zijn aanwezigheid niet zouden verraden.

Eenige minuten had hij doodstil gestaan, toen zijn aandacht werd getrokken door een zeer zacht knarsend geluid — het klonk als het terugschuiven van een deurgrendel.

Hij kon de kamerdeur van de Varagnac slechts zeer onduidelijk onderscheiden, maar toch zag hij, dat zij bewoog.

Zij ging open en verleende doorgang aan een zonderlinge gedaante, van wie het niet aanstonds te zien viel, of zij van een vrouw of van een man was.

Degeen, die daar zooeven de kamer verlaten had, droeg een nauwsluitend tricot, van een grijze stof vervaardigd, handschoenen van dezelfde kleur en over het hoofd een kap.

Er waren geen knopen aan dit costume, die den drager of de draagster door hun glinstering konden verraden, van het gelaat en van de handen was niets te ontdekken.

„Hotelratten dus!” mompelde Raffles voor zich heen. „Zij dragen er tenminste het costume van!”

Hij keek nogmaals scherp uit, maar reeds viel er van de vage gedaante niets meer te bespeuren.

Raffles verliet de zijgang en sloop de gedaante achterna, tot aan de trap, welke hij dadelijk weder begon te bestijgen.

Halverwege stond hij stil om te luisteren, maar het was hem onmogelijk iets te vernemen.

Wel een half uur bleef hij in diezelfde houding, de oogen gevestigd op de deuren van de kamers der Russen, maar hij kon niets bijzonders ontdekken, — klaarblijkelijk had de gedaante zich reeds weder verwijderd.

Gerustgesteld ging Raffles de trap verder op en bereikte zijn kamer, zonder iemand te zijn tegengekomen.

Hij sloot de deur, ontkleedde zich en sliep eenige minuten later.

HOOFDSTUK V.

OP HET SPOOR DER KOSTBAARHEDEN.

Den volgenden morgen was Raffles zeer vroeg weder op.

Hij kleepte zich haastig aan, alvorens Brand te wekken en liep de trap af, tot hij de derde verdieping bereikt had.

In de gang stonden voor de verschillende deuren nog altijd de schoenen en laarzen, welke hij daar reeds den vorigen nacht had gezien.

Zij waren alle reeds gepoetst.

Tersluiks nam Raffles hier en daar een paar op, om naar de zolen te zien.

Zoo kwam hij ook voor de deur van het appartement, door de Varagnacs bewoond.

Er stonden een paar heerschoenen, en een paar fijne dameslaarsjes.

Raffles nam ze vlug op en bekeek de zolen — zij waren volkomen smetteloos.

„Dan moet zij vannacht ander schoeisel hebben gedragen,” mompelde Raffles. „Mijn poeder heeft zulk een sterke kleefkracht, dat men er zeker nog sporen van aan de zolen zou hebben teruggevonden wanneer het in aanraking was geweest met dit schoeisel.”

Raffles zette vlug de laarzen weder neer — en op hetzelfde oogenblik ging de deur van de kamer open.

Daar achter stond Lucile de Varagnac, die met een eigenaardigen blik op den gebukten man neerkeek.

Raffles richtte zich op en keek haar aan.

En op hetzelfde oogenblik begreep hij, dat hij een onvoorzichtigheid begaan had — dat was maar al te duidelijk te lezen in de donkere oogen van de schoone Française.

„Hebt u mijn schoenen gepoetst?” vroeg zij langzaam, terwijl haar blikken over het gelaat en over de kleederen van Raffles gleden.

„Pardon, madame — dat deed ik niet!” antwoordde Raffles glimlachend. „De zaak is, dat ik een paar schoenen mis en dat ik nu zoo vrij ben mij persoonlijk te overtuigen, of zij wellicht voor een andermans deur zijn neergezet!”

„Draagt gij ook wel eens damesschoentjes?” vroeg Lucile de Varagnac, zonder haar zwarte oogen van het gelaat van Raffles af te wenden.

„O, die bekeek ik slechts, madame, omdat ik mij over hun verwonderlijk geringe afmetingen verbaasde!” gaf Raffles ten antwoord.

Zwijgend had de jonge vrouw toegeluisterd.

En zonder verder een woord te zeggen, deed zij de deur langzaam weder dicht, maar tot op het laatste oogenblik schenen haar oogen tot op den bodem van Raffles' ziel te willen lezen.

De Groote Onbekende bleef een oogenblik op dezelfde plek stilstaan en bromde voor zich heen:

„Dat was zonder eenigen twijfel een leelijke flater van mij! Die vrouw moet mij wel verdenken! Misschien ziet zij mij wel voor een geheimen detective aan. Waarschijnlijk heeft zij de kleefstof aan de zolen van haar muilen reeds gevonden, die zij vannacht bij haar tricot heeft aangehad en zij heeft dadelijk begrepen, dat het goedje er niet bij ongeluk aankwam, maar dat men er den looper mee had bestrooid. Enfin, het kwaad is geschied — het is niet meer te herstellen en wij zullen zijn uitwerking zoo goed mogelijk trachten te neutraliseeren. Dat zij mij voor

een detective aanziet, zou in ieder geval minder erg zijn, dan wanneer zij mij hield voor — — — wat ik inderdaad ben, een collega en tevens een concurrent! Intusschen geloof ik niet, dat zij vannacht reeds iets kan hebben verricht, anders zouden zij en haar medeplichtige hier niet zoo rustig meer zijn!”

Raffles aanvaardde den terugweg en toen hij de kamer weder binnentrad, vond hij daar Brand reeds aanwezig, die ook al geheel gekleed was en met aandacht de plaatjes in een sportblad bekeek.

Aan het mistroostige gezicht van Raffles zag de jongeman dadelijk, dat er iets haperde.

„Een kink in de kabel?” vroeg hij.

„Ik heb een domheid begaan, Brand!” antwoordde Raffles mismoedig. „Ik heb het wantrouwen van die vrouw gaande gemaakt! Zoo zie je wel, dat je ongelijk hebt, mij steeds als voorbeeld te willen nemen!”

En hij deelde Brand met enkele woorden mede, wat er zoeven geschied was.

Toen hij had uitgesproken riep de jonge man uit:

„Maar ik vind dat zoo goed als het maar wesen kan! Als zij je inderdaad voor een detective houdt, dan zal zij hier geen minuut langer willen blijven en ik denk, dat zij over een uur het hotel wel van haar aanwezigheid zal hebben gezuiverd!”

„Dat zou mij inderdaad hoogst aangenaam zijn, Brand — maar ik geloof het niet!” hernam Raffles hoofdschuddend. „Zij sprak Fransch en ik sprak Fransch — maar zij zal toch wel gehoord hebben, dat ik een vreemdeling was. Welnu, wat zou een Engelsche detective willen van een Fransche hotelrat!”

„Zij kan wel in Engeland ook geopereerd hebben!” meende Brand. „Ik houd vol dat zij over een uur nergens meer te vinden is!”

„En ik wed met je, wat je zelf maar verkiest, dat zij rustig hier zal blijven!” riep Raffles uit. „Zij heeft een plan en zij zou geen vrouw zijn, als zij zich niet tot het uiterste inspande, om haar zin te krijgen! Misschien denkt zij wel, dat ik door de Bolsjewisten in dienst ben genomen, om hun diamanten te bewaken, tegen een zeer hoog salaris, waarvoor zij mijn stilzwijgen hebben gekocht! Hoe dan ook — de toestand is sedert een half uur een weinig in ons nadeel gewijzigd, en dat is jammer!”

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en vervolgens:

„Wij zullen ons nu naar de eetzaal begeven en daar op de komst van de Russen wachten. Maar

eerst zal ik Henderson seinen, dat hij zich met de auto gereed moet houden, om ons dadelijk te kunnen opnemen!”

Hij was op het raam toegetreden en na eenigen tijd te hebben gewacht, zag hij Henderson voor het venster van zijn kamer gaan staan en aanstonds maakte hij hem door teekens duidelijk, wat hij van hem wenschte.

De twee vrienden begaven zich vervolgens naar de eetzaal en zij waren daar nauwelijks, of de vijf Russen traden binnen, in den ganzenmarsch, Iwan Kobylinsky voorop.

Zij hadden hun hoeden en jassen bij zich en waren blaarblijkkelijk voornemens, dadelijk na het ontbijt uit te gaan.

Raffles, die eenigen tijd had nagedacht, wendde zich tot Brand en zeide:

„Wij zullen het werk wat verdeelen! Jij gaat hen na en ziet waar zij blijven — en ik zal de kamers van die heeren aan een grondig onderzoek onderwerpen!”

„Maar dat is zeer gevaarlijk, Raffles!” riep Brand verschrikt uit.

„Maak je maar niet ongerust — ik zal mij wel zoo vermommen dat men geen achterdocht zal krijgen!”

„Maar de deuren zullen dicht zijn!”

„Geen nood — een wasafdruk is spoedig te maken en anders moeten mijn loopers maar dienst doen! Wat jou betreft — jij hebt niets anders te doen dan goed op te letten, waar zij heen gaan!”

Toen de Russen hun maaltijd beëindigd hadden, verlieten zij de eetzaal en namen plaats in een huurauto — vier binnen in den wagen, een naast den chauffeur.

Het voertuig was blijkbaar zoeven door den portier besteld.

Raffles had Brand een vluggen wenk gegeven en deze was hen aanstonds nagegaan en vond op straat de auto van Henderson staan.

Wat Raffles betreft — hij spoedde zich zoo vlug hij kon naar het huis in de Via Apia en toen hij het een half uur later weder verliet, had hij een ongelooflijke gedaanteverwisseling ondergaan — hij was een tanig oud wijf geworden, met grijze haarslierten langs het hoofd, een werkboezelaar voor, groote sloffen aan de voeten, het type van een werkvrouw.

Hij wist het hotel door een zijdeur binnen te komen, maakte zich ergens meester van een emmer, vulde hem met water, greep een spons en zeemleerenlap en trok onbekommerd naar de derde verdieping.

Het lijdt geen twijfel, of in een derde rangs

hotel zou hem deze grap zeer slecht zijn opgebroken, want daar zou men het bedrog zonder twijfel dadelijk hebben gemerkt.

Maar het werd heel iets anders in een hotel met acht honderd kamers en een personeel van meer dan drie honderd koppen.

Onophoudelijk werden er kamermeisjes en werksters weggezonden — en wie zou er op zulk een oude vrouw letten, die daar met gebogen hoofd door de gangen liep, zuchtend onder de zwaarte van den waterremmer.

Niemand nam dan ook notitie van Raffles en hij bereikte ongehinderd de eerste der vijf kamers, die allen met elkander in verbinding stonden en een zoogenaamde suite vormden.

Het was nog geen negen uur en nog altijd vrij stil op de gang.

Raffles maakte van een gunstig oogenblik gebruik door, met behulp van zijn looper, snel en geruischloos één van de kamerdeuren te openen.

Hij sloot haar weder achter zich, na snel te zijn binnengetreden.

Even stond hij stil om te luisteren.

In één van de vijf vertrekken waren zeker reeds kamermeisjes bezig, teneinde het vertrek aan kant te brengen.

Dat was ongetwijfeld een tegenvaller, maar als hij slechts kalm zijn tijd verbeidde, zou alles wel goed gaan.

Raffles begon met de verbindingsdeur te sluiten, door den sleutel in het slot rond te draaien, schoof ook den grendel op de deur van de gang en begon aanstonds met ongelooflijke vlugheid en handigheid de kamer te onderzoeken.

Door voortdurende oefening had Raffles het hierin zoo ver gebracht, dat hij binnen tien minuten wist, wat hij weten wilde — in dit vertrek waren zeker geen juweelen verborgen, tenzij zich ergens een geheim vak bevond en dat was al heel onwaarschijnlijk in een hotelkamer.

Hij opende de verbindingsdeur weder en bijna op hetzelfde oogenblik trad hem een knap kamermeisje tegemoet, dat hem een weinig verschrikt aankeek, en op gedempten toon zeide:

„Neem mij niet kwalijk madame — ik had u niet gezien!”

Met haar stofdoek gewapend — trad het meisje het vertrek binnen, waar Raffles zoeven geweest was en deed de deur dicht.

Raffles richtte zich een oogenblik uit zijn vermoeiende gebogen houding op, om glimlachend naar de gesloten deur te zien en mompelde toen voor zich heen:

„Dat blonde haar staat ons markiezinnetje ook niet kwaad! Wat drommel, die kleine Lucile is toch waarlijk ook niet de eerste de beste! Zij

heeft hetzelfde denkbeeld gehad als ik en zich waarschijnlijk vanmorgen vroeg als kamermeisje in dienst laten nemen. Maar je mooie zwarte oogen verraden je, lief kind — en als ik nog lezen kan op een vrouwengezicht dan heeft je onderzoekingsstocht in deze vertrekken geen vruchten opgeleverd! En in de vijfde kamer zul je evenmin wat vinden als ik, dat is zeker!”

Hij staakte zijn alleenspraak een oogenblik, om dan met gefronste wenkbrauwen te vervolgen.

„Maar wat drommel, waar zijn dan de kostbaarheden? Die madame de Varagnac zal wel goed hebben gezocht en alles welbeschouwd, zou ik mij de moeite kunnen sparen, de kamers, waar zij reeds geweest is, nogmaals aan een inspectie te onderwerpen! Evengoed zou men kunnen trachten graan te vinden van een akker, die door sprinkhanen bezocht is! Maar voor alle zekerheid zullen wij toch nog maar eens kijken, of zij wel goed gezocht heeft!”

Raffles begon echter niet in dit vertrek, daar de nabuurschap van de schoone dievegge hem wel wat al te gevaarlijk was, maar hij trad het aangrenzende vertrek binnen en onderzocht daar met dezelfde nauwgezetheid het valies, dat hij er aantrof, een groote handtasch, de wandkast, en de laden van de groote waschkast.

Hij liet geen hoekje ondoorzocht, hij keek onder de kasten, maar hij vond niets!

Het onderzoek van de andere vertrekken leverde geen beter resultaat op — en reeds begon Raffles rekening te houden met de mogelijkheid, dat de Russen toch inderdaad niets anders beoogd hadden dan het weder aanknoopen der handelsbetrekkingen tusschen de Sovjet-Republiek en de Italiaansche regeering.

Maar een mededeeling van Brand zou hem weder van die opvatting doen terugkomen, toen de klok nauwelijks vier uur later wees.

Raffles had zich reeds lang weder van zijn vermomming ontdaan en zat als graaf Twitchell in de conversatiezaal van het hotel, toen Brand daar binnen trad en zich bij hem voegde.

Raffles legde dadelijk het tijdschrift weg, waarin hij bezig was te lezen en vroeg op zachten toon:

„Heb je iets ontdekt?”

„Welnu Raffles — ik geloof niet, dat er langer aan behoef te worden getwijfeld: die vijf Russen mogen dan handelsagenten zijn van hun regeering — zij doen er in hun vrijen tijd nog heel iets anders bij! Zij hebben hedenmorgen langdurige besprekingen gevoerd met vooraanstaande mannen uit het geheime kamp der Italiaansche Communisten.”

„In het openbaar?” vroeg Raffles verbaasd.
„Dat noem ik brutaal zijn!”

„O, neen, dat niet! Zij hadden heel wat voorzorgsmaatregelen genomen, om niet te worden ontdekt, dat verzeker ik je!” antwoordde Brand.
„Ik denk dat alles van te voren zorgvuldig was afgesproken. Zij veranderden wel viermaal van auto en de samenkomst had plaats in een der voorsteden van Rome, ten huize van een meerderheidssocialist. De rechtsche socialisten staan in een goeden reuk bij de regeeringspartijen in Italië en wij kunnen er dus zeker van zijn, dat die zoogenaamde sociaal-democraat of zijn beginselen heeft verzaakt, of altijd een verrader is geweest, en in het geheim de Bolsjewistische leerstellingen was toegedaan. Want ik ben op den loer blijven staan en ik heb achtereenvolgens vier of vijf Italiaansche Communisten dat huis zien binnen gaan!”

„Hoe wist je dat het communisten waren?”

„Omdat ik er naar gevraagd heb bij verschillende lieden, die hen met mij zagen, toen zij het huis weder verlieten!”

„Dus toch!” mompelde Raffles halffluid voor zich heen. „Dan kan het ook niet anders, of zij moeten groote bedragen aan juweelen hebben meegebracht!”

„Heb je niets in hun kamers ontdekt?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Volstrekt niets! Een haveloos rommeltje in hun valiezen, bitter weinig ondergoed, zeer schaarsche toiletartikelen, maar daarentegen zeer veel voortreffelijke tabak. Maar van juweelen geen spoor!”

„Maar dan, Raffles....” begon Brand.

„Dan is er maar een oplossing mijn waarde — zij moeten die kostbaarheden voortdurend bij zich dragen!” vulde Raffles den zin aan.

HOOFDSTUK VI.

WEGEN DIE ELKAAR KRUISEN.

De twee vrienden gebruikten de lunch in de eetzaal van het hotel.

Ongeveer een half uur na Brand's terugkomst waren ook de Russen weder komen opdagen.

En even na hen trad ook Lucile de Varagnac met haar vader binnen.

„Dat is waar ook, dat heb ik je vergeten te vertellen — onze mooie Française was eenige uren geleden rosh blond!”

En toen Brand hem vragend aankeek, vervolgde Raffles:

„Zij had hetzelfde denkbeeld opgevat als ik — toen zij vannacht niets bijzonders kon ontdekken, koos zij de vermomming van kamermeisje, teneinde de vertrekkers eens grondig te onderzoeken!”

„En verschijnt zij nu weer als markiezin?” kwam Brand verwonderd. „Dan zal men immers het kamermeisje missen?”

„O, dat zal haar minder kunnen schelen!” hernam Raffles schouderophalend. „Misschien missen ze ook wel de oude schoonmaakster, die ik gedurende anderhalf uur heb voorgesteld!”

„Zij schijnt intusschen de partij niet op te geven!” hernam Brand, met een blik op de mooie bedriegster.

„Evenmin als ik!” kwam Raffles laconiek.

Een tijdlang hadden de beide vrienden de avonturierster zwijgend gadeslagen.

En zij merkten op, dat zij reeds nadere kennis scheen te hebben aangeknoopt met Kobylinsky, want zij knikte hem vriendelijk toe, toen

de Rus haar herkende en met een diepe buiging groette.

„De truc met de kanten shawl schijnt haar uitwerking reeds te hebben gehad!” zeide Raffles op zachten toon. „Onze schoone Lucile zal, evenals ik, tot het inzicht zijn gekomen, dat zij de juweelen niet in de vertrekkers der Russen zou vinden, maar dat de afgezanten van de Sovjet de diamanten en de gouden versierselen steeds bij zich dragen!”

„Dat vind ik niet verstandig van hen, Raffles,” hernam Brand. „Mijns inziens zouden zij er beter aan gedaan hebben, als zij de kostbaarheden in hun kamer verborgen hadden!”

„Ei?” vroeg Raffles op spottende toon. „Maar mijn waarde, dan zouden zij ze immers reeds kwijt zijn. Ik verzeker je dat ik geen seconde geaarzeld zou hebben om mij de mooie glinsterende steentjes toe te eigenen, voor het geval ik ze zou hebben ontdekt.”

„Heb je wel gemerkt, Raffles, dat de mooie Lucile voortdurend naar je zit te kijken?”

„Jawel!” antwoordde Raffles rustig. „Het is duidelijk, dat zij mij wantrouwt, na dat kleine incident met het kleefpoeder. Ik geloof, dat zij er heel wat voor zou geven, als zij nauwkeurig wist wie ik was!”

„Kijk eens — daar staat zoowaar onze vriend de Bolsjewist op, teneinde zich naar het tafeltje der gewaande markiezin te begeven.”

Brand had goed gezien, Kobylinsky was opgestaan en had zijn schreden gericht naar het

tafeltje, waaraan Lucile en de man met het spierwitte haar gezeten waren.

Hij sprak eenigen tijd met haar en waarschijnlijk over een vrij ernstig onderwerp, naar de uitdrukking van beider gelaat te oordeelen.

Vervolgens begaf hij zich weder naar zijn metgezellen terug en begon druk met hen te praten.

„Waarover zouden zij het toch wel gehad hebben?” vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid was opgewekt.

„Over de juweelen!” antwoordde Raffles kortaf.

„Hoe weet je dat in 's hemelsnaam?” kwam Brand verbaasd. „Je hebt toch onmogelijk kunnen hooren wat zij zeiden?”

„Dat is zoo — maar ik heb het kunnen zien!” antwoordde Raffles. „Je weet, dat ik het nogal tamelijk ver gebracht heb in de kunst om aan de beweging der lippen van vele menschen te kunnen zien, wat zij zeggen.”

„En zij zouden het gehad hebben over de juweelen welke de Bolsjewisten bij zich hebben?” hernam Brand op ongeloovigen toon. „Op die wijze zou hij toch het geheim verraden hebben, dat hij tot dusverre zoo zorgvuldig heeft bewaard! Als die mooie vrouw aan de groote klok gaat hangen, dat Kobylinsky juweelen bij zich heeft, dan kan hij zijn matten hier wel oprollen — men zou de zoogenaamde handelsagenten waarschijnlijk onmiddellijk verzoeken zoo spoedig mogelijk hun biezen te pakken.”

„Ik geloof, Brand, dat onze mooie Française hem het voorstel heeft gedaan een groot aantal juweelen van hem te koopen!”

„Maar hoe heeft zij dan verklaard, dat zij op de hoogte is van de omstandigheid, dat hij juweelen bij zich draagt?”

„Dat is meer dan ik je zeggen kan, mijn waarde! Misschien heeft zij er maar naar geraaden — misschien ook heeft Kobylinsky zich tegenover die verleidelijke vrouw iets laten ontvallen. Het moet hem overigens onverschillig zijn aan wie hij zijn diamanten verkoopt, mits hij er slechts een goeden prijs voor bedingt.”

„Maar zij zal hem toch geen centime betalen!” kwam Brand verwonderd.

„Dat is duidelijk! Als zij de steenen eenmaal in haar bezit heeft, kan Kobylinsky natuurlijk naar de betaling fluiten! Maar ik geloof niet, dat zij het daarbij laten zal! Zij zal er op speculeeren, dat hij een groot bedrag aan juweelen bij zich draagt en zij zal hem in haar netten trachten te lokken en hem zooveel mogelijk afnemen, als zij maar kan!”

„En zou je dat maar rustig toelaten?”

„Waarom zou ik niet? Zij kan mij heel wat

moeilijk en onaangenaam werk uit de hand nemen!”

„Als je maar niet achter het net vischt en als die vrouw er maar niet met die kostbare steenen van doorgaat, zonder dat je de gelegenheid zult vinden haar te achterhalen!”

„Daarvoor zal ik wel zorg dragen!” hernam Raffles met een geruststellend handgebaar. „Ik laat haar van dit oogenblik af niet meer uit het oog — en die Russen evenmin!”

De afgezanten uit Moskou hadden intusschen den maaltijd reeds beëindigd en schenen voornemens te zijn, zich naar hun vertrekken te begeben.

Een oogenblik later begaf ook Lucile de Vagnac zich naar haar kamer, terwijl de grijsaard in de eetzaal achterbleef, blijkbaar om op haar terugkomst te wachten.

Op dit oogenblik hadden de beide vrienden gewacht alvorens eveneens van tafel op te staan.

Zonder zich al te zeer te haasten, volgden zij niettemin de jonge vrouw op den voet en zij bereikten juist het portaal van de derde verdieping toen zij haar heur kamerdeur zagen binnegaan.

Zij was echter niet alleen — Kobylinsky en Manokhine waren in haar gezelschap de kamer binnengetreten.

Raffles keek Brand zwijgend aan en deze wierp zijn vriend op zijn beurt een veelzeggenden blik toe.

„Zouden die Russen dat nu in het geheel niet vreemd vinden, dat een jonge schoone vrouw hun toestaat, haar te bezoeken?” vroeg de jonge man.

„Kom kom, zaken zijn zaken en het zijn Russen en die hebben van dergelijke dingen een geheel andere opvatting, dan wij Engelschen! Op het oogenblik hebben zij wel aan andere dingen te denken, dan aan de goede vormen! Zij willen zich zoo spoedig mogelijk ontdoen van hun kostbaarheden en tot een zoo hoog mogelijke prijs! Zij denken natuurlijk niet anders of zij hebben inderdaad te doen met een schatrijke Fransche markiezin, die hun wel een goeden prijs voor hun juweelen zal betalen.”

„Maar zij zal hun alles afnemen, wat zij aan kostbaarheden bij zich hebben!” fluisterde Brand verschrikt.

„Dat denk ik ook!” kwam Raffles lakoniek. „En ik ben heel nieuwsgierig om te weten, hoe zij het zal aanleggen!”

„Maar als die vrouw eenmaal al dat fraais in haar bezit heeft, dan zal zij dadelijk op de vlucht gaan en wij zullen het nakijken hebben!”

„Oho, zoover zijn wij nog niet!” riep Raffles

glimlachend uit. „Daarenboven, zij moet wel heel zeker zijn van haar zaak en volkomen overtuigd, dat slechts deze twee Russen het goud en de juweelen bij zich dragen, om nu reeds handelend op te treden! Een kleine onvoorzichtigheid zou nu alles kunnen bederven en vergeet niet, dat het midden op den dag is!”

Een oogenblik bleef Raffles in gedachten verzonken en toen scheen hij een besluit te nemen.

„Ik zou in ieder geval gaarne weten, wat zij eigenlijk denkt uit te richten!” zeide hij. „Zij bewoont met haar vader een suite van drie kamers — wij moeten trachten in haar slaapkamer binnen te dringen, zonder dat zij het merkt, want ik veronderstel toch niet, dat zij haar bezoekers daar zal ontvangen! Die slaapkamer echter grenst aan de kleine salon en misschien bestaat er gelegenheid haar te bespioneren.”

„Je zult zeker wel begrijpen, dat wij ons zoodoende in groot gevaar begeven, Raffles!” hernam Brand op waarschuwendem toon. „Wij zijn verloren als zij ons opmerkt! Zij zal ons dadelijk verklappen en alarm maken!”

„Ik denk niet, dat het zulk een vaart zal loopen, Brand! Die vrouw is veel te sluw, om zoo te handelen! Zij begrijpt, dat ik meer van haar weet, dan haar lief moet zijn en zij heeft alle reden om mij te ontzien!”

„Alles goed en wel, maar zij kan je toch niet goedschiks in haar kamer laten binnengluren, zonder zichzelf in een dubbelzinnige positie te plaatsen!”

„Dan zullen wij wat voorzichtig zijn — dat is alles!” zeide Raffles kortaf. „En kom nu mee! Jij zult de wacht houden, terwijl ik poog haar slaapkamer of die van haar vader te openen.”

Reeds onder het spreken was Raffles de gang verder ingelooopen.

Er liepen eenige kellners en een kamermeisje, maar zij hadden het druk en waren spoedig uit het oog verdwenen.

Er kwam nog een logeergast voorbij — maar Raffles kon van een oogenblik van stilte gebruik maken om haastig den looper te steken in het slot van de kamerdeur en deze snel te openen.

Vlug als katten en even zachtjes slopen de beide vrienden naar binnen.

Brand deed de deur achter zich dicht, zonder haar echter op slot te draaien.

Raffles echter had zijn schreden onmiddellijk naar de tusschendeur gewend, die achter een dik gordijn verborgen was en bracht nu zijn oog voor het sleutelgat.

Hij bleef eenigen tijd in gebukte houding

staan en toen hij zich weder oprichtte, lag er een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat.

„Welnu?” vroeg Brand zoo zacht, dat Raffles half moest raden wat hij zeide.

„Welnu, er is geen schijn of schaduw van twijfel meer mogelijk, Brand, die vrouw en haar zoogenaamde vader zijn wel werkelijk hotel-dieven. Madame Lucile is op dit oogenblik drukdoende de beide Russen, zooals men dat noemt, tot op het hemd leeg te plunderen!”

Brand deed van verbazing een stap achteruit en vroeg:

„En laten zij dat rustig toe?”

„Als lammeren!”

„Dat is kras! Denken zij er dan in het geheel niet aan, zich te verzetten?”

„Dat kunnen zij niet — zij zijn bewusteloos!”

„Ah zoo — dat is het! Zeker een sigaret?”

„Je hebt het geraden! Een hunner heeft het stompje nog in zijn verstijfde vingers!”

„Waar zijn zij?”

„Zij zitten in een gemakkelijke leunstoel, heel op hun gemak, met hun hoofd tegen de hooge leuning, de handen op de knieën, open monden en snurkend, dat de meubelen er van trillen!”

„Maar laten wij er dan toch aanstonds binnengaan, Raffles, en haar den boel weer afnemen! Als zij denkt dat jij een detective bent — zoo veel te beter! Je zult haar voor de leus arresteeren, haar ontlasten van wat zij zooeven gestolen heeft, het in je eigen zakken steken — en daarna zullen wij vlug het hazenpad kiezen!”

„Ja, dat lijkt mij ook de beste methode!” hernam Raffles, na even te hebben nagedacht. „En toch — wie weet waartoe zij in staat is, als wij nu op de buitendeur kloppen en om toegang verzoeken! Zij zal natuurlijk dadelijk begrijpen, dat haar toeleg ontdekt is — en misschien wel een middel weten om te ontsnappen! Haar kamer heeft een groot balkon en niet ver daar vandaan loopt een brandladder!”

„Kom, kom — daarvan zal zij op klaarlichten dag toch geen gebruik durven maken!” meende Brand.

„Het zou onmiddellijk bemerkt worden en de politie zou terecht de vraag kunnen stellen, wat zij daar op die ladder uitvoert. Zij zou moeilijk kunnen aanvoeren, dat er brand is, want in dat geval zou ze zeker wel gezelschap hebben!”

„O, zij zal wel een reden weten te vinden!” zeide Raffles schouderophalend. „Als zij maar eenmaal op straat is, zal zij zich wel uit de voeten weten te maken!”

„En haar medeplichtige dan?”

„Die moet maar voor zich zelf zorgen! Het

hemd is nader dan de rok, zal zij denken, en bovendien, zij zullen wel een afspraak hebben gemaakt voor dergelijke gevallen!"

"Maar waarom zou je de deur van de salon niet evengoed met je looper kunnen openen?"

"Ten eerste zou zij het hooren en ten tweede heeft zij natuurlijk de deur gegrendeld, evengoed als de tusschendeur, waarbij wij thans staan! Ik weet een beter middel — wij zullen eenvoudig wachten, tot zij weer buiten komt en dat zal zij spoedig genoeg moeten doen, want zij is zeker aanstonds klaar met haar visitatie van de beide Russen!"

De twee vrienden verlieten dus de kamer weder en stelden zich verdekt op in de zijgang.

Zij hadden daar nauwelijks vijf minuten gestaan of de markiezin opende voorzichtig de deur, keek even om zich heen en wilde zich toen haastig verwijderen.

Zij had een reismantel om geworpen en een kleinen sierlijken reishoed op.

In de rechterhand hield zij een tamelijk groote citybag.

Zij had echter nauwelijks een paar stappen gedaan, of Raffles en Brand traden haar in den weg.

Verschrikt stond de jonge vrouw stil.

Raffles greep haar bij den arm en zeide op gedempten toon:

"Tracht geen tegenstand te bieden. We weten alles. Wij hebben u zooeven bezig gezien. Geef de tasch hier — zij mocht u eens te zwaar worden!"

Raffles strekte zijn hand naar de tasch uit, maar Lucile trok haar arm snel terug en siste hem toe:

"Wie zijt gij? Wat wilt gij van mij? Gij praat wartaal!"

"Wij zijn detectives! Laat zien, wat gij in die tasch hebt! Als gij u zelf niets te verwijten hebt, kunt gij ons dat niet weigeren!"

"Geloofst gij?" vroeg de zoogenaamde markiezin langzaam, terwijl zij Raffles doordringend met haar gitzwarte oogen aankeek. „Laat mij uw aanstelling als detective eens zien!"

Dat was een lastige vraag voor Raffles, waarop hij in het geheel niet was voorbereid en hij trachtte er zich dus zoo goed mogelijk uit te redden, door op gebiedenden toon te zeggen:

"Men zal u wel op het bureau van politie aan het verstand brengen, wie wij zijn! Geef die tasch hier!"

Maar nog weigerde Lucile.

Zij had zoo luid mogelijk gesproken, toen zij

zich in het nauw gedreven zag en er blijkbaar geen ontkomen meer voor haar was.

Er waren dan ook reeds eenige logeergasten komen toelooopen en een paar etagekellners, die vol verbazing getuigen waren van het voorval.

"Wat is hier aan de hand?" vroeg de oberkellner van de verdieping, die haastig kwam toesnellen, door één der kellners gewaarschuwd.

"Dat zal ik je zeggen, ober!" antwoordde Raffles. „Ik beschuldig deze vrouw hier, die zich voor een markiezin laat doorgaan, dat zij in die tasch juweelen heeft, welke zij zooeven heeft ontstolen aan de heeren Kobylinsky en Monokhine! Als gij de deur van haar salon opent, zult gij hen daar bewusteloos aantreffen!"

Onmiddellijk opende de oberkellner de deur en met een kreet week hij verschrikt terug — achterover in hun stoelen gelenud, lagen daar de beide voornaamste leden van de Russische Missie.

Zonder een woord te spreken, was hij weder op de gang nam den hoorn van een der huis-telefoons ter hand.

Hij sprak haastig eenige woorden in het toestel en hing den hoorn weer weg.

"Wat hebt gij gedaan, als ik vragen mag ober? vroeg Raffles tamelijk ongerust.

"Ik heb de beide detectives gewaarschuwd, die hier bijna steeds in het hotel zijn, mijnheer!" antwoordde de oberkellner. „Zij zullen wel dadelijk komen opdagen!"

Raffles beet zich op de lippen.

Dit was nu iets, waarop hij eigenlijk niet gerekend had!

Die twee echte detectives konden zijn spel wel eens bederven!

Voor hij echter nog een besluit had kunnen nemen kwamen de beide geheime politieagenten reeds aangesneld.

Met eenige woorden stelde de kellner hen op de hoogte.

Een der beide heeren, Caretto geheeten, had aandachtig toegeluisterd en wendde zich nu tot Raffles met de vraag:

"Ik heb zeker het genoeg, met een collega te spreken?"

"Ik behoor tot den staf van Scotland Yard!"

"En hebt gij gezien, dat deze vrouw den diefstal pleegde?"

"Door het sleutelgat in de tusschendeur!"

Caretto wendde zich tot de avonturierster, die al dien tijd bleek en zwijgend, maar met een verraderlijk licht in haar oogen, tusschen Raffles en Brand had gestaan, de tasch nog altijd in

de vingers geklemd, en zeide op bevelenden toon:

„Dan zult gij ons moeten volgen, madame! Geef mij eerst die tasch!”

Lucile zag nu wel, dat ieder verzet vruchteloos zou zijn, daar zij omringd was door wel dertig personen en zij overhandigde den Italiaanschen detective dan ook de lederen tasch.

Deze bleek slechts met twee knippen gesloten te zijn en Caretto kon haar gemakkelijk openen.

Zij bleek een groot aantal losse en fraai ge-

monteerde diamanten, juweelen ringen, fijne gouden horloges, met edelgesteenten versierde armbanden en andere kostbaarheden te bevatten, tot een gezamenlijke waarde van minstens een millioen Lire!

De detective liet een kort gebrom hooren, sloot de tasch weder, wierp de avonturierster een veelzeggenden blik toe en zeide kortaf:

„Wij zullen maar korte metten met u maken!”

En voor de hoteldievegge goed wist, wat er met haar geschiedde, waren haar polsen in hoelen gesloten.

HOOFDSTUK VII.

WAAR DE JUWEELLEN TENSLOTTE BLEVEN.

Brand had met een lang gezicht dit verloop van de comédie gevolgd.

Zij dreigde een keer te nemen, dien hij geenszins had verwacht!

Alle moeite was vruchteloos geweest — de juweelen zouden stellig door de Romeinsche politie in beslag worden genomen, en hoewel 't zeer onzeker was, of de zoogenaamde Bolsjewistische handelsagenten ze wel ooit terug zouden zien — daarmee was Raffles niet gediend — het was voor hem vrijwel hetzelfde of de juweelen in handen waren gevallen van de avonturierster dan wel of zij bewaard bleven in de safe van het hoofdbureau van politie te Rome.

Maar een blik op het gelaat van den Grooten Onbekende deed hem aanstonds begrijpen, dat Raffles nog volstrekt niet voornemens was, het spel gewonnen te geven.

Hij had de lippen opeen geklemd, en zijn oogen hadden een metaalachtigen glans.

Hij was met opzet naar Rome gekomen, ten einde de door de Bolsjewisten gesmokkelde sieraden buit te maken, en hij was niet van plan, met leege handen huiswaarts te keeren.

Hij had Brand een wenk gegeven, en voegde hem eenige woorden toe in de geheime taal, welke alleen voor de beide vrienden begrijpelijk was.

Dadelijk trad Brand zijn slaapkamer binnen, ging voor het raam staan, en maakte Henderson die met geduld van een kat dicht voor zijn raam op post zat, met teekens duidelijk, dat hij onmiddellijk met de auto voor het hotel moest verschijnen.

Hij zag hoe de reus hem toeknikte, ten bewijze, dat hij hem begrepen had, en zich daarop haastig verwijderde.

Toen de jonge man de gang weder betrad, zag hij, hoe de detective juist Lucile wegvoerden.

Reeds was een geneesheer geroepen, die zich toevallig onder de logeergasten bevond, en deze verklaarde, na de beide bewusteloze Russen te hebben onderzocht, dat zij blijkbaar een zeer krachtig werkend gas hadden ingeademd, hetwelk minstens eenige uren zijn uitwerking zou doen gevoelen.

Hij schreef een recept, waarmee een piccolo haastig wegsnelde.

Raffles had Brand bij den arm gegrepen, en voegde hem op fluisterenden toon toe:

„Wij moeten hen achterna, en zien waar zij met de juweelen blijven!”

Zij gingen haastig hunne hoeden halen, en snelden de kleine groep achterna, met de geboeide vrouw in het midden, die haastig de trap afdaalde.

Maar eensklaps had er een groot tumult plaats.

Midden in de gang vloog een deur open — en daar verscheen de zoogenaamde grijsaard, de gebrekkige man met zijn spierwit haar, zoo snel loopende als een jongen van 15 jaar, en achtervolgd door twee kellners.

Hij was in een paar sprongen de gang overgestoken, rukte een tweede deur open, die toegang gaf tot de kleine leeszaal, waarvan de drie raamdeuren toegang gaven tot een lang balcon.

Langs dit balcon liep een der brandladders.

De hoteldief was van een en ander blijkbaar zeer goed op de hoogte, want hij aarzelde geen oogenblik, maar opende een der deuren, snelde als een haas het balcon teneinde, wipte op de brandladder en krom met aapachtige behendigheid naar het dak.

„Ik moet zien waar hij blijft, Brand!” riep Raffles uit. „Ga jij met Henderson in de auto de detectives achterna, maar zorg dat men je niet te zien krijgt. Ik verwacht je hier weder.”

Brand ijldes weg, en Raffles vloog, vergezeld door de beide kellners de leeszaal door, bereikte de balcon, en klauterde op zijn beurt tegen de brandladder op.

Heel aan het einde van het platte dak ijldes de hoteldief als een haas voort, en het volgende oogenblik was hij over den rand verdwenen.

Reeds meende Raffles dat hij een misstap had gedaan en nu wel met verbrijzelde ledematen op het asphalt zou liggen, toen hij den behendigen klauteraar opnieuw ontwaarde, hangende tusschen hemel en aarde, en terwijl hij zich als een acrobaat liet afzakken langs een regenpijp.

Het volgende oogenblik had hij een kleine binnenplaats bereikt, en Raffles zag hoe hij over een lagen muur wipte, wegijsde, in het voorbijgaan de pet van het hoofd van een jongen rukte, en zich die zelf opzette, om het volgende oogenblik uit het gezicht te verdwijnen....

Raffles haalde de schouders op en bromde voor zich heen:

„Onze vriend schijnt zijn medeplichtige in den steek te laten. Nu wij zullen eens zien, of hij misschien iets van waarde heeft achtergelaten!”

Hij wendde zich tot de beide hijgende kellners, die zich bij hem hadden gevoegd, en zeide op bevelenden toon:

„Laten wij maar weder terugkeeren, vrienden — de man heeft het hazenpad al gekozen!”

De drie mannen gingen langs denzelfden weg terug, en even later trad Raffles de logeerkamer van den gewaanden markies binnen.

Met een vlugheid, die de bewondering van de twee kellners wekte, begon hij aanstonds de bagage van den hoteldief te onderzoeken, welke deze bij zijn vlucht in den steek had moeten laten.

Hij vond een bedrag van 17.000 Lire aan bankbiljetten, een ijzeren kistje, hetwelk verscheidene gouden horlogekettingen, armbanden en juweelen ringen bleek te bevatten, en bovendien nog een klein zakje met ongeslepen diamanten.

Met een eigenaardigen glimlach om zijn lippen zeide Raffles tot de beide kellners gewend:

„Ik leg hierop in naam van Scotland Yard beslag! Ik zal de kamer verzegelen, en op de terugkomst van mijn collega wachten, om een grondig onderzoek in te stellen.”

De kellners, vol bewondering voor de slimheid en de doortastendheid van den man, die zij voor een Engelschen detetive aanzagen, verwijderden zich en de buit verdween in de wijde zakken van Raffles' Norfolk.

Hij pakte haastig zijn valies en dat van Brand, en wachtte in de conversatiezaal van het hotel de terugkomst van den jongen man af.

Er was nog geen kwartier verlopen, of daar kwam de groote auto reeds weder aanrijden, en Brand sprong uit den wagen.

Raffles verliet dadelijk zijn plaats aan een der groote ramen, ging hem in de vestibule tegevoet en vroeg op zachten toon:

„Welnu?”

„Zij is naar het hoofdbureau van politie gebracht en daar zijn de juweelen op het oogmerk ook.”

„Mooi zoo!” hernam Raffles met een kort lachje. „Dan wil ik je wel zeggen, dat het niet aan mij zal liggen, of zij zijn voor den dag van morgen heel ergens anders!”

Een paar uren later gingen Raffles en Brand te zamen naar het hoofdbureau van politie, verzochten daar den Commissaris te spreken, werden door hem in zijn kantoor ontvangen, waar een kleine stevige brandkast stond, en deelden daar bijzonderheden mede omtrent de arrestante

Lucile de Varagnac — bijzonderheden, welke zij van A tot Z uit hun duim hadden gezogen....

Het was omstreeks half twaalf in den avond toen er op den hoek van de straat, waaraan het politiebureau gelegen was, eensklaps een hevige twist uitbarstte tusschen twee blijkbaar zwaar beschonken Engelsche matrozen.

Zij schenen elkander het bezit te betwisten van een zwartoogige schoone uit de havenwijk, en — het mes scheen de zaak te moeten beslechten.

De beide Jantjes vloekten geweldig, het meisje met de zwarte oogen gilde, voorbijgangers riep om hulp — en een oogenblik later werden de twee matrozen, die zich hevig verzetten, door zes politieagenten naar het hoofdbureau overgebracht, en ieder in een der cellen opgesloten, teneinde daar allereerst hun roes uit te slapen, en den volgenden dag, als zij weder nuchter zouden zijn, voor den Commissaris te verschijnen.

Om twee uur in den nacht was het stil in het politiebureau.

In het wachtlokaal der manschappen, voor aan de straat gelegen, zaten omstreeks dertig politieagenten bij elkaar, die zich den tijd verdreven met kaart spelen, lezen of dammen.

Nu en dan kwam er een agent binnen, die straatdienst had gehad, en die nu door een ander werd afgelost.

In de nauwe gang, waarop de gangdeuren uitkwamen, ging, zeer langzaam, een van de deuren zonder eenig geraas open, en een gedaante kwam te voorschijn, die even onbewegelijk in dezelfde houding bleef, en daarop de gang betrad.

Het was een van de Engelsche matrozen, die den avond te voren waren gearresteerd.

Hij maakte haastig zonder het minste gerucht de deur van het aangrenzende cachot open, en zijn makker voegde zich bij hem.

Zij liepen hierop vlug de gang teneinde, sloegen een hoek om, verbraken het slot van een verbindingsdeur, en stonden nu aan het begin van een andere gang, waaraan het bureau van den hoofdcommissaris gelegen was.

Ook de deur van dit vertrek bezweek al zeer spoedig onder de vaardige vingers van een der beide matrozen, en het volgende oogenblik stonden zij in het bureau.

Het was slechts flauwtjes verlicht door het schijnsel van een straatlantaarn, die op eenigen afstand van het politiebureau geplaatst was, maar toch helder genoeg om er bij te kunnen loopen, zonder gevaar, zich tegen de meubels te stooten.

Klaarblijkelijk was de brandkast het doel van de beide indringers.

Een der matrozen haalde een sleutel uit een eigenaardige bergplaats — de zool van een zijner laarzen en opende er behoedzaam de deur van de brandkast mede.

Daar stond een geel lederen citybag, welke de man aanstonds naar zich toe haalde en opende. Hij liet een zacht lachje hooren.

„Afgelopen, mijn waarde!” zeide hij tot zijn makker, die bij de deur had staan luisteren.

Toen alles stil bleef, openden zij behoedzaam de gangdeur weder, en gingen denzelfden weg terug, maar slechts gedeeltelijk, want zij stonden stil voor een stevige deur, die op een achterstraat uitkwam.

Het slot scheen sterk en ingewikkeld te zijn, maar na tien minuten had de oudste der beide mannen toch kans gezien, het met een kleinen looper te openen.

De deur draaide zachtjes op haar hengsels — de beide mannen traden naar buiten — en liepen snel toe op een groot, donker voorwerp, dat vaag aan het einde van de straat te zien was.

Het was een groote auto, die eenige oogenblikken later in snelle vaart met de beide vluchtelingen wegreed....

Toen de hoofdcommissaris van politie den volgende morgen om negen uur achter zijn schrijfbureau plaats nam, teneinde de verschillende rapporten in ontvangst te nemen, was het eerste wat men hem mededeelde, dat de beide Engelsche matrozen uit hun cel hadden weten te breken.

Dat was een zeer onaangename tijding, maar het humeur van den Hoofdcommissaris zou nog een veel erger schok moeten doorstaan.

Nadat hij een half uur had zoek gebracht met te foeteren tegen de wrakke, onbetrouwbare cachotten, en de houten deuren in het hoofdbureau van politie, werden de vijf Russen bij hem aangediend.

„Wat is dat!” riep de Commissaris woedend uit. „Durven die juweelensmokkelaars nog hier komen? Nu zij kunnen lang wachten eer zij hun gestolen kostbaarheden terug krijgen! Ik hoop een ding, en dat is dat de Minister van Buitenlandsche Zaken mij last zal geven, die kerels te arresteren!”

Toch besloot hij de vijf Russen te ontvangen.

Er werd om een tolk gezonden, en daarop werden de heeren, die zeer opgewonden bleken te zijn, bij den Hoofd-Commissaris toegelaten.

Deze ontving hen staande, met gefronste wenkbrauwen, de rechtervuist op het tafelblad van

zijn schrijfbureau geleund, en vroeg op tamelijk norschen toon:

„Mag ik weten wat gij van mij wilt, heeren?”

„Wat wij willen?” schreeuwde Iwan Kobylinsky. „Kunt gij dat nog vragen, mijnheer? Wij willen natuurlijk onze eigendommen terug!”

„Ik weet niet, wat gij bedoelt, mijnheer!” hernam de Commissaris koeltjes.

„Wat is dat?” riep Kobylinsky uit. „Houdt gij mij voor den gek? Wij willen de juweelen terug, welke die satansche dievegge, die had voorgegeven, ze van ons te willen koopen, ons op sluwe wijze had ontstolen! Zij zijn ons eigendom, en wij eischen ze terug!”

„Zij zijn uw eigendom niet, mijnheer, en gij zult ze niet terug hebben!” riep de Commissaris uit, die zich eveneens begon op te winden. „Gij kent toch zeker de voorschriften wel? Het is streng verboden in ons land juweelen in te voeren, zonder ze dengdelijk gedeclareerd te hebben — en als gij ze gedeclareerd had, dan zouden wij u hier stellig niet hebben toegelaten, want het is maar al te duidelijk, wat gij hier met de juweelen had willen doen!”

„Gij weigert dus, ons eigendom terug te geven?” brulde Manokhine, wit van drift. „Bedenk mijnheer, dat de gevolgen voor uw rekening zullen komen!”

„Daar denk ik aan, mijnheer, en het zal mij niet van mijn plicht afhouden!” hernam de Commissaris op hoogen toon. „Wanneer de Minister er anders over beslist, dan zal ik mij naar zijn instructies voegen, maar voor het oogenblik doe ik niets anders dan mijn plicht, door u de juweelen te onthouden! Zij zijn verbeurd verklaard — dan hadt gij ze ook maar bij de douanen moeten aangeven!”

„Maar dan hadden wij er zestigduizend lires inkomend recht voor moeten betalen!” riep Kobylinsky woedend uit.

„Dat is mijn zaak niet!” riep de Commissaris kortaf. „De diamanten liggen daarginds in de brandkast — en al waart gij met uw vijftigen in plaats van met vijf — ik zou ze u niet teruggeven.”

De Commissaris was onder het spreken op het meubel toegetreden, en klopte er nu met de vlakke hand op.

Maar plotseling kreeg zijn gelaat een verschrikte uitdrukking.

Hij bukte zich, keek naar de deur, zag dat zij niet geheel en al gesloten was, en trok aan den knop....

De deur ging open.

De Commissaris bukte zich haastig en slaakte een kreet van woede en verbazing.

De tolk kwam toelopen, evenals de schrijver van den Commissaris.

„Mankeert er iets aan, mijnheer?” vroeg de laatste verschrikt.

„Of er iets aan mankeert? De tasch met juweelen mankeert!” brulde de Commissaris. „Wie is in de brandkast geweest?”

De vraag was tamelijk onnoozel, dat scheen ook de Commissaris zelf wel te begrijpen.

Hij zocht met bevende hand op alle planken en toen hij haar weer terug trok, had hij een keurig opgevouwen vel papier in de hand.

Hij ontvouwde het aarzelend, als vreesde hij van den inhoud kennis te nemen, en las toen, terwijl de aderen op zijn voorhoofd van toorn zwollen:

„Geachte Heer Hoofd-Commissaris!

In vele spreekwoorden schuilt een kern van waarheid, en met name is dit het geval met de

zeggwijze: „Twee honden vechten om een been — de derde loopt er vaak mee heen!”

Ondergeteekende smaakte de eer en het voorrecht, gisteren met zijn metgezel door een zestal van uw wakkere mannen gearresteerd te worden, toen zij, als Engelsche matroos vermomd, elkander met messen te lijf gingen.

Ondergeteekende was tevens de Engelsche detective, die beslag heeft gelegd op de bezittingen van den zoogenaamden markies de Varagnac — en ik verzeker u dat dit beslag definitief is!

Wat de juweelen der heeren Bolsjewisten betreft — noch zij, noch gij, zult u in hun bezit kunnen verlustigen — zij zijn en zullen waarschijnlijk blijven het eigendom van

*Uw zeer onderdanigen
John Raffles.”*

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

EEN ONGELIJKE STRIJD.

VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen:

EEN KLEINIGHEID VOORAF....

BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstroming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke allures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en witkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Toppy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgeheimen in de revuwereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weenen en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orgelsolo's voor Fort de Lie. — Afgezwaaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

DE DIENSTBRIEF MET EEN VERRASSING.

DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN:

Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door: Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL LEIDSCHERGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel.....*

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam* het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam :

Adres :

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?

wat
schuilt
er achter
hem

?

dat hij, de komiek,
tegelijk is
NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR

!

U
kent hem
maar
half

!

leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

•
— boeiend —
merkwaardig
— geestig —

•
verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

•
prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCHЕ SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR